

VETO

WEEKBLAD. Jg. 8. '81-'82.
 Nr. 14, dd. 14 januari 1982.
 V.u. Bruno Leynse, Van Evenstraat
 2D, 3000 Leuven.
 Redakties op vrijdag, 18.30 u. op 't
 Stuc, 1ste verdieping.
 Nr. 15: Actualiteitsartikelen ten
 laatste op maandagmorgen 18
 januari.
 Nr. 16: Artikelen binnen op vrijdag
 22 januari. Actualiteit op 25/1, 's
 morgens.
 ADVERTENTIES. Idem.
 ZOEKERTJES. Resp. op 18/1 en
 25/1 's morgens.

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Nu de betaalstakingen in de Alma's dagelijks de pers halen overlopen we nog even de gebeurtenissen. Het begon allemaal met art. 43 van de programmawet van maart '81. Deze wet verminderde het aantal studenten dat voor de sociale sector subsidiëerbaar was. Zij kostte de K.U.L. Studentenvoorzieningen een slordige 14 miljoen frank. Dat was een mooie put in de begroting en die zou dan weer gedempt worden met verhoogde maaltijdprijzen en dergelijke. Zo tenminste besloten eerst de Raad van Beheer van Alma vzw (3/12/81) en vervolgens de Raad voor Studentenvoorzieningen (4/12/81). Alternatieve besparingsvoorstellen vanwege de studenten werden terzijde geschoven.

Als protest tegen deze gang van zaken werd op di. 8 december door een 50-tal studenten een prikactie gevoerd in de Faculty Club. Op do. 10 december was er een prikactie in Alma 2. Tot dan toe heerste de indruk dat de Akademische Overheid in de Raad voor Studentenvoorzieningen noodgedwongen op besparen aandrong onder druk van de nationale overheid.

Op maandag 14 december zou de Akademische Raad een eventueel positief advies formuleren opdat de Raad van Beheer van de K.U.Leuven met eigen middelen het tekort in de sociale sector zou opvangen. Een Alma-prijsverhoging zou dan in extremis nog kunnen worden vermeden. Het tekort zou bijgepast worden uit het eigen patrimonium van de K.U.L. Een 40-tal studenten was naar de Raad gekomen om het resultaat van deze bespreking te aanhoren. Er was gepland dat zij zouden aankomen na de bespreking, edoch een kleine vertraging in de vergadering zorgde ervoor dat zij te vroeg ter plaatse waren. De Sover werd van hun komst op de hoogte gebracht en schortte zonder meer de vergadering op, zeggende dat hij niet onder druk wenste te praten over de problemen van de studenten. Daarmee was meteen duidelijk dat de academische overheid zich niet moreel verplicht achtte bij te springen in de sociale sector.

De komende dagen en weken wordt er dan koortsachtig gewerkt aan een vanuit Sociale Raad A.S.R. gepropageerde betaalstaking. Nog vóór de kerstvakantie duiken de bekende stickers en affiches op.

Zondagavond 3 januari, krijgen de studenten bij hun terugkeer naar Leuven aan het station een Veto in de handen gestopt, waarin de staking wordt aangekondigd. Er worden meteen al een 300 gele tickets (prijs 60 fr., soep incl.) verkocht.

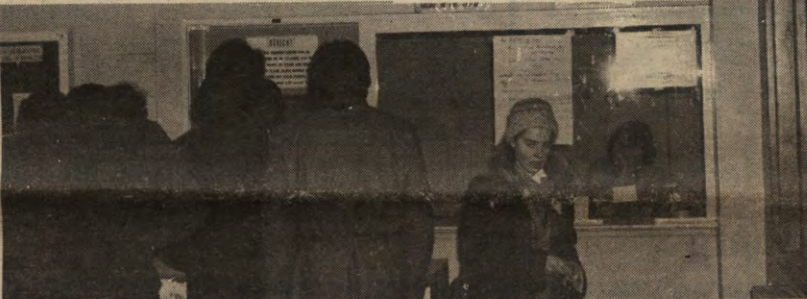
Maandagochtend worden de laatste voorbereidingen en afspraken gemaakt: de komende uren zijn beslissend voor het ganse verdere verloop van de aktie. De betaalstaking zou 5 volle werkdagen lopen in de Alma's 2 en 3. De eerste opdracht, -voldoende studenten actief in de aktie betrekken - wordt dankzij een brede informatie en sensibilisering bereikt.

Bij dat alles reageerde de pers onverwacht positief, terwijl ook Scorpio heel wat aandacht besteedde aan de aktie. Van maandag tot woensdag trok de aktie een 120-tal aktieve medewerkers aan in Alma 2. In Alma 3 genoot de aktie niet de steun van Apollon en VTK, zodat het succes er kleiner was. Het betaalstakingskomitee vergaderde in die week 1 à 2 keren per dag, meestal met zo'n 30 mensen.

Hoogtepunt van de eerste week was het door Sociale Raad georganiseerde Confrontatiedebat met vice-rector Tavernier (zie ook het interview). De vice-rector stelde dat de K.U.Leuven

Terwijl studenten zelf voor eten zorgen in bezette Alma....

Bedrijfseconomische visie en sociaal engagement botsen.

reeds aanzienlijke inspanningen doet voor de sociale sector, vooral in de sector huisvesting, en dat geen bijkomende financiering mogelijk is. Bovendien, aldus Tavernier, is deze verhoging niet meer dan een wat late indexaanpassing. Het was een verassing de prijzen gedurende lange tijd niet te indexeren.

Onmiddellijk na het debat kwam het betaalstakingskomitee bijeen - het was toen na middernacht - om het standpunt van de vice-rector te bespreken. Samengevat, aldus het comité, komt het erop neer dat Tavernier gewonnen is voor indexatie en prijsdifferentiatie in de Alma's. Verder wil hij wél praten, maar niet toegeven aan de eisen van het comité. Deze eisen waren, zoals je weet, de opschorting van de prijsverhoging in afwachting van onderhandelingen over toelagen vanwege de Raad van Beheer K.U.L. (uit fondsen die nu aan de Faculty Club worden besteed en aan zitpenningen).

Het debat maakte duidelijk hoe groot de meningsverschillen tussen de academische overheid en de aktievoerders waren.

Voor vrijdag 8 januari had Tavernier een buitengewone Raad voor Studentenvoorzieningen belegd. De studentenvoortwoordiging van de Sociale Raad had niet de kans gekregen haar Algemene Vergadering te raadplegen, noch de kringbesturen vooraf te consulteren. Zij gingen ermee akkoord om indexering van de prijzen voor de Algemene Vergadering te verdedigen en verder ook het voorstel van prijsdifferentiatie voor te leggen. De delegatie verkreeg van de Raad 2 collegedagen tijd voor raadpleging. Intussen zou de betaalstaking worden opgeschort (op ma 11 en di 12 jan dus) en zou Alma voorzien in 2 dagschotels aan 60 bfr. *zonder soep*, cash te betalen of op overhandiging van een 'echt' (roze) Alma-ticket. Geen verkoop van gele tickets meer. Het (toen nog achtergehouden) geld van de betaalstaking zou voor de helft nog diezelfde dag, voor de helft op maandag worden terugbetaald.

Diezelfde vrijdag vergaderde de Algemene Vergadering van de Sociale Raad over dit 'compromis'. Zoals

verwacht kon worden werden de voorstellen verworpen aangezien ze geen wijziging van de toestand inhielden. Een schotel aan 60 BF zonder soep is immers gelijk aan één van 65 met soep. Prijsverhoging dus, maar verdoken. Er was, aldus de meerderheid van de vergadering, geen sprake van opschorting van de prijsverhoging, en juist dat moest de eerste stap zijn in een onderhandelingsproces. Onwil tot onderhandelen vanwege Tavernier, besloot de Sociale Raad. Bij de stemming over de voortzetting van de betaalstaking waren 12 kringen pro, Wina en VTK tegen, bij een onthouding van VRG. De aktie zou op maandag en dinsdag normaal worden voortgezet en de directie zou daarvan vooraf op de hoogte worden gesteld. Intussen zouden de kringbesturen en studenten worden geraadpleegd. Later zou eventueel naar een Algemene Staking worden toegekeerd (zie ook hierover de extra-Veto).

Dat niet enkel de studenten op hun stuk blijven staan, bleek reeds eerder. Maar ook de Akademische Overheid liet zich nu verleiden tot *alsmaar radikaler* uitspraken. Tavernier verklaarde bouwde voor BRT 1 («Shampoo», za 9 jan., ts. 18 en 19u): «Wie wil aktie voeren, moet ervoor betalen» (een eventueel inhouden van de ASR-subsidies suggereerd). Alma-direkteur Mangelschots van zijn kant vertelde aan Veto dat hij weliswaar een prijszandifferentiatie ernstig zou betreurden. Een opschorting van de prijsverhoging en nieuwe onderhandelingen kunnen echter onmogelijk overwogen worden: de studenten hebben tijdens de voorafgaande maanden voldoende de kans gehad om alternatieven voor te stellen, het is derhalve 'niet ernstig' nu te staken om dan nadien nog opnieuw te gaan onderhandelen». Bovendien «begrijpt het personeel niet waarom ik niet optreed». In elk geval, *als er ná het weekend nog verder wordt betaalstaakt*, «dan sluit ik de zaak» (doelend op Alma 2 en 3).

Kortom, 8 tot 10 januari werd een spannend weekend. Er werd door Sociale Raad en het comité koortsachtig gewerkt aan een extra-Veto, die op 10 en

BIJZONDERE VERGADERING STUDENTEN-VERTEGENWOORDIGING

Voor vrijdag 15 januari c.k., om 15 uur, heeft de vice-rector de praesides van de kringen bij zich -geroepen-, alsook de afgevaardigden in de Raad voor Studentenvoorzieningen en in de Akademische Raad.

Met deze onregelmatige procedure wil Tavernier klaarblijkelijk een doorbraak forceren in de impasse rond de Alma-prijzen en de verhoging van de huurprijzen in de residenties (vanaf 1 oktober). Tavernier kan blijkbaar moeilijk opschieten met de huidige, 'omslachtige' wijze van besluitvorming onder de studenten (met 3 niveaus: de eigenlijke afgevaardigden in de medebeheersorganen, de afgevaardigden in de raden, de presidia en algemene vergaderingen van de kringen.)

Door het bijeenroepen van deze bijzondere vergadering drukt hij in feite zijn twijfels uit over de representativiteit van de vertegenwoordiging in de Raad voor Studentenvoorzieningen. Of Tavernier op deze onregelmatige vergadering een wijziging van het studentstandpunt zal kunnen vaststellen is nog zeer de vraag.

De impasse kwam bijzonder sterk tot uiting op de jongste Raad voor Studentenvoorzieningen (13 jan. jl.). Daags tevoren had de studentendelegatie een zeer beperkt onderhandelingsmandaat meegenomen van de algemene vergadering van sociale raad A.S.R. De delegatie mocht niet onderhandelen tenzij de vice-rector eerst met een opschorting van de prijsverhogingen had ingestemd. En ook daarna zou de onderhandelingsmarge van de delegatie beperkt blijven tot het overbrengen van nieuwe voorstellen vanwege de academische overheid naar de algemene vergadering van Sociale Raad. Het werd dus een korte vergadering, want Tavernier hield het been stijf. Hij betwistte bovendien de representativiteit van de betaalstaking en het systeem van gelijk stemrecht voor de kringen, onafgezien van hun grootte. De afvaardiging werd verweeten zich niet aan de afspraken te houden en haar beslissingen te herzien. Inderdaad hebben deze studenten het de jongste tijd niet makkelijk gehad. Tussen de academische overheid en de sociale raad in werd hen keer gevraagd, van beide kanten, om eisen te gaan verdedigen die dan bij de tegenpartij aankwamen als water in een hete frituur.

Op de algemene vergadering van Sociale Raad, daags tevoren, was met 13 pro, 3 tegen bij 2 onthoudingen het voorstel goedgekeurd waarin de Raad van Beheer van de K.U.Leuven verzocht werd het tekort in de sociale sector bij te passen door specifieke bezuinigingen in zijn uitgaven door te voeren en aldus de nodige gelden vrij te maken. De aktievoerende Sociale Raad A.S.R. wil daarvoor o.m. de toelagen aan de Faculty Club aanwenden, en verder de zitpenningen voor decanen en beheerders (de lijst is niet volledig). Tegenstemmers waren Apollon, VTK en Ekonomika. Deze drie zijn vóór de verhoging, doch VTK heeft zich met overgrote meerderheid tegen prijszandifferentiatie uitgesproken, terwijl Ekonomika met 332 tegen 207 stemmen vóór differentiatie was.

volg op p. 12

LEZERSBRIEVEN

Over statuten en stakingen

In 'Veto', jaargang 8, nr 13 (7 jan 1982) verscheen een lezersbrief van twee 'verontwaardigde' eerste lissers waarin de houding van het VRG-praesidium en van mij persoonlijk op de korrel werd genomen. Aanleiding tot deze lezersbrief was de houding van het VRG-praesidium ten aanzien van een stemming tot staking (23 november 1981). Alvorens deze houding toe te lichten dient eerst een woordje uitleg gegeven te worden over de 'met zoveel tamtam triomfantelijk aangekondigde' statuten.

Op het VRG-weekend (25 tot 27 september) werd besloten dat de statuten van het VRG dringend aan een grondige herziening toewaren, temeer daar we het jaar wilden starten in een gezonde verstandhouding tussen de praesidiumleden en de rechtsstudenten. Dat daarvoor duidelijke, eenvoudige statuten nodig zijn, heeft het verleden meer dan voldoende bewezen. Een aantal mensen werden met de opdracht belast een ontwerp te maken voor te brengen. Tevens werd de afspraak gemaakt dat de bespreking van deze tekst geen nefaste invloed mocht hebben op de andere VRG-activiteiten. Op de vergadering van 19 oktober werden 12 artikelen goedgekeurd in één uur tijd. Een tweede pakket van artikelen werd op de daaropvolgende vergadering (26 oktober) goedgekeurd. De stakingsregeling deed echter de werkzaamheden vertragen. Ondertussen kwamen de voorstellen Bosmans en De Bondt hun kop opsteken. Om zonder moeilijkheden de op til zijnde sociale acties mee te kunnen steunen werd de 'oude' stakingsregeling ad valvas uitgehangen, dit om statutair in orde te zijn.

De nieuwe statuten werden in globo goedgekeurd op de vergadering van 9 november 1981. Deze nieuwe statuten bepalen dat het VRG zoveel mogelijk informatie dient te verschaffen aan de studenten. Een informatievergadering kan samengeroepen worden, ofwel op initiatief van het VRG-praesidium, ofwel wanneer 50 rechtsstudenten dat willen. Na de informatievergadering staan er twee wegen open. Ofwel beslist het VRG-praesidium of er al dan niet een stemming tot staking komt, ofwel kunnen 100 rechtsstudenten een stemming tot staking vragen. De uiteindelijke beslissing of er aan de rechtsfaculteit gestaakt wordt, komt toe aan de rechtsstudenten zelf. Art. 23 ter van de statuten bepaalt immers dat het VRG-praesidium de algemene staking uitroept in de rechtsfaculteit wanneer de stemming tot staking tegelijkertijd aan de volgende twee voorwaarden voldoet: 1) de eenvoudige meerderheid der stemmen heeft zich uitgesproken vóór staking, en 2) tenminste 250 van de ingeschreven studenten hebben zich vóór de staking uitgesproken. M.a.w. beide voorwaarden cumulatief toegepast veronderstellen dat minstens 250 studenten vóór staking moeten stemmen.

Totdaar de korte uiteenzetting over de statuten. Bedoeling van deze stakingsregeling is de rechtsstudent gemotiveerd aan de stembus te krijgen.

De feiten zoals deze door de twee verontwaardigde eerste lissers weergegeven worden, zijn op enkele nuances na juist. Vooreerst waren er 7 van de 17 praesidiumleden die zich uitspraken vóór een stemming tot staking. Vervolgens was ik persoonlijk inderdaad niet op de vergadering aanwezig op dat moment. Maar u moet weten dat het VRG die avond een filmvoorstelling gaf in De Valk; dat wij hiervoor beroep doen op de filmapparatuur van Kultuurraad. Dit betekent dat het VRG moet zorgen dat de persoon, die de films komt draaien, op tijd en stond aanwezig is in De Valk, dat hij ook teruggebracht wordt naar 't Stuc, en dat dit alles best met een auto gebeurt. Aangezien ik nu de 'gelukkige' bezitter ben van zo'n vierwielig voertuig, en dat ik bovendien beloofd had voor het vervoer in te staan, kon ik niets anders dan die mensen naar 't Stuc terugbrengen. Dat dit juist diende te gebeuren op het ogenblik van bovenvermelde stemming, is puur toeval en mag zeker niet toegeschreven worden aan 'slechte wil' van mijnentwege.

Maar laat ik uw 'verontwaardiging' ter harte nemen. Uw eerste punt van verontwaardiging, nl. dat wij een loopje zouden genomen hebben met de democratie of de inspraak, raakt kant noch wal. Zoals hiervoren uiteengezet zijn het de rechtsstudenten die op de eerste plaats die stelling dienen te nemen in belangrijke aangelegenheden. De stellingname van dat 'kranse van 15 mensen' dringt zich enkel op wanneer de rechtsstudent zelf geen stelling kan of durft te nemen. De kwestie dat het VRG-praesidium hier bevoegd dient te worden geacht, is hier toch niet zo naast de kwestie. En dat wij verkozen zijn op basis van duidelijke opties, blijkt voldoende uit ons verkiezingsprogramma. Twee beleidslijnen werden hierin naar voren geschoven: enerzijds de vertegenwoordiging van de rechtsstudenten in de universitaire studentenorganen te verzorgen (en we werken daar hard aan!), anderzijds de rechtsstudenten vertegenwoordigen in de fakulteitsorganen (waar ook hard gewerkt wordt). Tevens deden we in ons verkiezingsprogramma een oproep tot de rechtsstudenten om ons met hun ideeën en suggesties zoveel mogelijk lastig te vallen. Een oproep die ik in Balans meer dan eens dit jaar heb herhaald. Dat wij onze fundamentele opties kenbaar hebben gemaakt is zonder meer duidelijk, maar U hebt ze waarschijnlijk vergeten te lezen. Maar dan moet U ons de steen niet werpen, maar we uzelf op de borst slaan.

Wat de aanwezigheid of afwezigheid op de VRG-vergaderingen betreft, kan ik jullie verontwaardiging gedeeltelijk begrijpen. wat mijzelf betreft, ik poog steeds daar te zijn, maar u weet waarschijnlijk niet dat een VRG-preses zoveel aan zijn hoofd heeft en vaak op zoveel plaatsen tegelijk moet zijn, dat dit soms onmogelijk wordt. Bovendien, ik van dien aard dat ik mijn belofte zoveel mogelijk nakom en dat ik het moeilijk kan verdragen dat belofte niet nagekomen worden. Ik laat dan ook niet gaarne mensen (letterlijk én figuurlijk) in de kou staan door mijn belofte niet na te komen. Wat de aanwezigheid van de jaarpressen betreft, moet ik toegeven dat deze schitteren door hun afwezigheid (op één gelukkige uitzondering na, nl. deze van eerste lis). Wanneer de jaarpressen VRG-vergaderingen weinig belangrijk vinden, is dat hun zaak,

Vervolg op p. 5.

De rechten van de mens in Irak

De huidige Iraakse diktatuur voert, tegen de drie miljoen Koerden, die in het Noordiraakse deel van Koerdistan wonen, een kwasi-volkerenmoord uit. Het gaat hier om een chauvinistische en fascistische politieke kwestie, nl. de nationale identiteit van het Koerdische volk te vernietigen. De Iraakse politiek is voor lange jaren van bitter vechten in Koerdistan verantwoordelijk.

De onderdrukking van de Koerden werd vanaf 1975 progressief versterkt. De bevolking van hele dorpen werd naar andere steden gedeporteerd. Zo werden in een deel van Anbil, de hoofdstad van het zgn. autonoom Koerdisch gebied, hele gezinnen buitengezet. Naar schatting werden over heel Koerdistan zowat 616 500 Koerden binnen deze zes jaar gedeporteerd naar centraal- en zuidelijk Irak of verspreid over andere streken binnen Koerdistan.

"Verhuizen"

In naam van de *arabisatie* werd de oorspronkelijke Koerdische bevolking vervangen door een nieuwe bevolking. Een der meest opvallende acties van de Iraakse politiek in Koerdistan was het evacueren binnen een 20 km-brede zone over de hele landgrens met Iran en Turkije. Dit kwam neer op het op grote schaal volkomen vernietigen van Koerdische dorpen. Meer dan 495 dorpen werden sinds juli '78 vernietigd. Zo werden in de laatste maanden van '78 15 000 Koerden buitengezet en overgeplaat naar bepaalde specifieke streken waar zij in ongezonde "huizen en complexen" moeten wonen zonder elektriciteit, verwarming, enz. Deze gelijken op de "strategie villages", zoals die door de VS in Zuid-Vietnam werden geïntroduceerd. (1) Vorig jaar nog werden 150 000 Iraakezen over de Iraanse grens gezet; de meesten hiervan waren Koerden.

Afgezien van de woonpolitiek, heeft deze politiek een zware economische en sociale tol doen betalen. De landbouwproductie, de hoofdektor in de Koerdische economie, is dramatisch gedaald en het voedseltekort werd tot over de Koerdische grenzen gevoeld. De werkloosheid, in het bijzonder onder de gedeporteerde Koerden, is toegenomen. Er worden magere "compensatievergoedingen" door de regering toegekend aan diegenen die hun huizen en hun land "verlaten" hebben. Er was reeds een akkoord tekort aan behuizing, en dit wordt nog verergerd door het continue bijkomen van gedeporteerde gezinnen. De Iraakse Baath-partij (2) heeft zijn eigen

Koerdisch verzet : de Peshmegas

Ondanks de overvloedige militaire aanwezigheid in Koerdistan is het verzet van het Koerdische volk tegen het Iraakse diktatoriale regime blijven voortgaan en zelfs versterkt. De *Peshmegas* (Koerdische partizanen) hebben hun operaties tot de hoofdsteden in gebieden zoals Sulemanija en Anbil uitgebreid. Ze brengen er zware verliezen toe aan de regeringssoldaten en aan de geheime politie. De oppositie-organisaties en partijen in geheel Irak en vooral Koerdistan, nl. de democraten, socialisten, nationalisten en andere brede linkse organisaties trachten een breed en efficiënt front te vormen tegen het diktatoriale regime. Einddoel van de strijd is een Iraakse democratie in te stellen en binnen Irak Koerdische autonomie te bekomen.

Brisic

- (1) *Strategic villages*: dorpen die gelegen zijn aan militair strategische punten - omgeven door militaire eenheden - waar de mensen, willen zij het dorp verlaten, de toelating moeten vragen.
- (2) *Baath-partij*: de Arabische extreemrechtse nationalistische partij in Irak die in juli '68 na een militaire staatsgreep de macht overnam.

Ali Hama SALIH (above), a 12-year-old Iraqi Kurd, is said to have died under torture while in the custody of Iraq's security forces earlier this year. A schoolboy from the village of Ja'aferan, in Sulaimaniya Province, he was reportedly arrested on 25 February and detained for interrogation in the security force's headquarters in Karadagh. On 5 March his body is alleged to have been returned to his family severely marked by torture.

Four other Iraqi Kurdish school children of between 12 and 13 years from the village of Kalar, Sulaimaniya Province, are also reported to have been arrested in February 1981. They were members of the Students Union of Kurdistan. Their families have had no word of their fate or whereabouts since their arrest. The charges against the four are not known.

On 9 November AI wrote to President Saddam HUSSAIN of Iraq, urging him to initiate an investigation into the death of Ali Hama Salih and the fate of the four other Kurdish children. Previously, AI members had written about them to the President and to members of the Iraqi Government, but no replies were received.

Verbannen Koerdische kinderen: wanneer kunnen zij terug naar hun huis?

LEZERSBRIEVEN

Vervolg van p. 4.

Hun zaak is het ook daarvoor verantwoording af te leggen tegenover de rechtsstudenten. Via het VRG pogen wij via informele kanalen voeling te houden met de jaren, waarin we in hoge mate lukken.

Komen we vervolgens aan uw tweede punt van verantwoordiging. Uw eerste opmerking moet meer genuanceerd gesteld worden. Het belang van deze informatievergadering is in alle jaren duidelijk gesteld geworden. Persoonlijk heb ik in verschillende jaren gezegd dat, in geval er voldoende mensen aanwezig zijn, wij op de informatievergadering zelf kunnen beslissen of er een stemming tot staking komt of niet. Ook op eerste kan is dit duidelijk gesteld, en prof. Lamberts heeft zelfs een uur van zijn kolleges laten wegvallen om de eerste kammers in de mogelijkheid te stellen deze vergadering bij te wonen. Het resultaat was dat slechts vier à vijf eerste kammers op de vergadering (in totaal een dertigtal mensen) aanwezig waren. Bovendien hadden we nog moeilijkheden met het vinden van een lokaal in De Valk, iets wat zeker niet aan ons te verwijten valt, daar we op voorhand een lokaal hadden aangevraagd. Dat men in het 'studentenwereldje' animatiekracht moet aan de dag leggen, weet ik maar al te best. Maar een beetje respons is even noodzakelijk. En daar snakken we naar. Uw tweede opmerking dat het VRG geen mensen op straat wil brengen stoot ons werkelijk tegen de borst. Na genoemde informatievergadering wisten wij niet hoe de student in de rechten nu stond tegenover de problematiek inzake stu-

diefinanciering en de sociale sektor. In navolging van eerste licentie hebben we dan ook een enquête georganiseerd. Deze toont aan dat de meerderheid van de rechtsstudenten in staken geen efficiënt aktiemiddel ziet (Balans, jaargang 81-82, nr 3, p. 41 en '44). Bovendien wordt de sociale problematiek in de licenties niet erg interessevol benaderd. Kortom de enquête gaf het VRG-praesidium in die mate gelijk dat wij de mensen niet op straat moeten brengen om ze op straat te brengen, maar dat we ernaar moeten streven 'gemotiveerde' mensen op straat te brengen, die weten wat de voorgestelde maatregelen inhouden. Uw verbazing ten aanzien van de apathie van de rechtsstudent kan ik begrijpen. Maar ik wil wel duidelijk stellen dat het VRG geen mensen uit de vergaderingen weert omdat deze er nu eenmaal een andere mening op nahouden. Hoe deze staan ten opzichte van de sociale problematiek mag geen criterium zijn om iemand tot de vergadering toe te laten of uit de vergadering te weren. Wij zijn binnen het VRG nog lang niet toe aan een 'Berufsverbot'.

Wat uw hoop betreft, uw uitnodiging tot een brede en serene discussie nemen wij van ganser harte aan. Vandaar ook dat wij deze open brief met veel interesse gelezen hebben en er de nodige lessen uit getrokken hebben. Maar wij hopen al deze problemen eens te kunnen bespreken, en verkiezen niet ons over te geven aan wat 'kwade tongen' beweren. Trouwens, roddels helpen ons geen steek verder. Vandaar dat ik ook deze briefschrijverij als afgesloten beschouw.

Namens het VRG,
Lowie Witters,
VRG-preses

WAAROM ETEN STUDENTEN

ALTERNATIEF (=ZONDER VLEES)?

Heel wat studenten eten op de alternatieve toer in Leuven. In Alma II alleen al worden per dag zo'n 175 alternatieve maaltijden opgediend. Maar er zijn ongetwijfeld ook veel studenten die op kot of in één of ander alternatief eethuisje, vegetarisch of macrobiotisch eten.

Waarom eet de student alternatief? Daar hebben studenten heel wat redenen voor:

- Men is overtuigd dat plantaardig voedsel minder energie- en eiwitverspillend is dan dierlijk voedsel
- Men weet dat dierlijk voedsel (dierlijk vet), schadelijk is voor de gezondheid
- Dierlijk voedsel wordt op een onmenselijke manier geproduceerd in de bio-industrie
- Met plantaardig voedsel kan men meer mensen eten geven dan via de verspillende omweg langs het dier.

Naast deze economische en etische overwegingen, stellen de alternatieve eters ook vaak dat vegetarisch of macrobiotisch, simpelweg veel lekkerder en gezonder is en dat men zich na de omschakeling op alternatieve voeding, veel beter is gaan voelen !!

DE MENU'S DIE U HIER ONDER VINDT ZIJN EEN SELECTIE UIT DE VEELHEID VAN MENU'S AANGEBODEN IN DE VERSCHILLENDE ALMA-RESTAURANTS. BIJ DEZE SELECTIE WERD REKENING GEHOUDEN MET EEN PRIJS-KWALITEIT VERHOUDING. M.A.W. DIT ZIJN MENU'S MET EEN ZEERGOEDE VOEDINGSWAARDE EN RELATIEF LAGE PRIJS. UITGAVE: ALMA v.z.w. VOORLICHTINGSDIENST. VOOR INLICHTING-EN EN SUGGESTIES: E. VAN EVENSTR. 2c 2e VERD. BUREEL LEO VAN DER AA TEL. 229911

Antwoord op lezersbrief in veto nr. 13

De stemmingname dat subsidiëring en aantal stemmen evenredig moet zijn met het aantal leden en volgens mij nogal onoverdacht. Subsidiëring hangt volgens mij af van drie belangrijke factoren: 1. aantal leden, 2. aantal activiteiten, 3. inkomsten van de kring. Een kleine uitwerking: 1. 't is duidelijk dat hieronder het aantal actieve leden moet verstaan worden, nu is het zeker zo dat voor alle kringen er geen zelfde verhouding actieven/inactieven is. 2. Hiervoor kunnen enkel geplande activiteiten in aanmerking komen die niet winstgevend zijn, die een ruime belangstelling genieten en die onder de noemer 'studentenactiviteit' gevat kunnen worden (een skivakantie voor 7 personen of zo is dit duidelijk niet). 3. Subsidies moeten verder afhankelijk zijn van behoeften.

- a. Kleine groepen hebben weinig kans op degelijke inkomsten (weinig mensen voor organisatie van grote winstgevendende activiteiten, beperkte cursusverkoop, geen garantie voor veel volk op TD's)
- b. Kosten voor organisaties binnen kleine groep zijn relatief hoog t.o.v. grote groepen (bv. vervoer, groepsredukities)

Hieruit volgt duidelijk dat subsidiëring volgens aantal leden een eerste stapje is in democratische, rechtvaardige verdeling, en ik denk dat men kan stellen dat de aangehaalde opmerkingen een zekere afronding naar een gemiddelde op zijn minst te verantwoorden is. In verband met de stemprocedure wil ik het volgende stellen. Als je schrijft dat het aantal stemmen evenredig moet zijn met het aantal leden per kring, onderken je duidelijk de A.S.R. als overkoepelende vereniging van studentenverenigingen. Nu volgens mij houdt dit juist in dat elke vereniging recht heeft op zijn stem. Stel nu dat er zo'n verdeling evenredig met het aantal leden wordt doorgevoerd, dan krijg je twee zware consequenties.

- a. De inbreng van kleine groeperingen zal zodanig gereduceerd worden dat zij eerst dit gevoel van minderheid krijgen, dan belangloosheid, dan nut-

telooheid en ze zullen zelfs niet meer de moed kunnen opbrengen ('t is waarschijnlijk al niet gemakkelijk om altijd een vertegenwoordiger vrij te vinden) om er te zijn. Deze verdeling zal bv. betekenen dat een grote kring 10 stemmen heeft, nu deze moeten de mening weergeven van bv. 1000 leden en zal zijn tien stemmen moeten verdelen (bv. 3 voor, 6 tegen, 1 onthouding); als je zoiets voorstelt kan er alleen nog gestemd worden na een volledige raadpleging van deze 1000 leden of een tussentertegenwoordiging ervan in bv. praesidiumvergaderingen. Zoiets is irreal voor de meeste kwesties.

Vertegenwoordiging van een grote groep is lang niet zo'n eenvoudige kwestie en een verdeling volgens aantal leden is zeker te simplistisch (opm. 't is niet zitter omwille van de simpliciteit dat ik dit afkeur).

Luc Huysmans
Groenveldlaan 1 4/004
3030 Heverlee

RESTAURANT ALMA I II III		SNACK ALMA I, PAUSCOLLEGE, GAST-HUISBERG, MEISJESCENTRUM	
MA 18/1	Varkenssteak Jonge wortelen Gek. aardappelen <u>Tip</u> : melknagerecht		Vleeskroketten Winterse tomaten <u>Tip</u> : melknagerecht
DI 19/1	Braadworst Spruitjes Volle rijst <u>Tip</u> : melknagerecht		Gehakte steak Rauwkost Kroketten <u>Tip</u> : melknagerecht
WO 20/1	Biefstuk Schorseneren in room Gek. aardappelen <u>Tip</u> : nagerecht naar keuze		Stoofvlees Erwtjes & Worteltjes Puree <u>Tip</u> : melknagerecht
DO 21/1	Lever Selder in room Volle rijst <u>Tip</u> : nagerecht naar keuze ENKEL 'S AVONDS		Zeewolf Bloemkool in room Puree <u>Tip</u> : nagerecht naar keuze
VR 22/1	Varkensrib Bouquetière Gek. aardappelen <u>Tip</u> : melknagerecht		Kippenschnitzel Provençale saus Kroketten <u>Tip</u> : melknagerecht
SNACK ALMA II ALTERNATIEF		SEDES	
MA 18/1	Rijstkrans met Zalm Hoofdbestanddelen: ei kaas-roze zalm-rooms, rijst-uit-rawkool <u>Tip</u> : fruit- & melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS		Varkensrib uit Venetië Gek. aardappelen <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS
DI 19/1	Gegratineerde Spinazieschotel Hoofdbestanddelen: uispinazie-tomaat-wakame-tarwehorentjes <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS		Brusselse stoverij Gek. aardappelen <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS
WO 20/1	Bonen Gerst Wortelen Hoofdbestanddelen: ui-witte bonen-gerst-ais-sesam-roomsaus-wortel <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS		Boerenworst Rode kool Gek. aardappelen <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS
DO 21/1	Gerst met Groentenratjetoe Hoofdbestanddelen: uigerst-paprika-olijfolie-rijst-kaas-tom. <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S AVONDS		Chipolataspies met spruitjes Gek. aardappelen <u>Tip</u> : melknagerecht ENKEL 'S AVONDS
VR 22/1	Toffu noedels in de oven Hoofdbestanddelen: uitoffu-champign.-rauwkost-horentjes-rooms <u>Tip</u> : fruitnagerecht ENKEL 'S AVONDS		Gegratineerde schotel Parmentier ENKEL 'S AVONDS

DE AANGEDUIDE TIPS ZIJN EEN AANVULLING OM HET MENU NUTRITIONEEL VOLLEDIG TE MAKEN.

Van onze redakteur economie kan u een commentaar lezen op pagina 10.

opgetrokken. De loonkosten verduubelden in vijf jaar terwijl de productie onveranderd bleef. Gevolg: arbeid werd gesubstitueerd door kapitaal, en de produktiviteit per arbeider steeg. (Wat uw economisch redakteur bedoelt met: 'In Japan is de lage loonkost juist de oorzaak van arbeidsbesparende innovatie-investeringen' is mij ter zake een raadsel.. Hij moet eens de substitutiewetten van Gossen bestuderen. De Japanse ondernemingen beseffen gewoon dat innoveren een noodzaak is. Daar hebben zij nu niet bepaald de staat voor nodig; de concurrentie zort daar wel voor.) Nog hogere lonen zullen dit proces nog versnellen, de produktiviteit zij enorm stijgen, er ontstaan een werklozenleger. Bravo!

In dit verband dient vermeld te worden dat de Maribeloperatie niet bepaald een liberaal uitvindsel was. De overheid constateert dat de loonkost zeer hoog is en in plaats van het overheidsaandeel in de loonkost - de parafiskale druk en de kosten van de sociale zekerheid - te drukken, wenst zij alleen de lonen te matigen en eigent zij zich aldus relatief meer middelen toe. De Belgische loonkost is, in tegenstelling met het netto beschikbaar inkomen, een van de hoogste in de geïndustrialiseerde wereld. Dit betekent zondermeer dat de parafiskale druk en de bekostiging van de sociale zekerheid het zwaarste pakket voor zich nemen. Van de 58 miljard die de gezinnen door de Maribeloperatie inleverden kwam slechts 27,5 in handen van de bedrijven. De overige 30 miljars ging naar de staat en de sociale zekerheid. Nergens werd de oorzaak van het kwaad aangepakt: de staat bezuinigde onder de regering Martens ochtame 30 miljard en nergens zag men een fundamentele hervorming van de sociale zekerheid. De opbrengst van de Maribeloperatie werd trouwens enige maanden later teniet gedaan door een vrij grote indexstijging. Deze indexstijging bracht voor de staat alleen al een maarkost mee van 30 miljard. Het wordt inderdaad tijd de oorzaken van de crisis aan te pakken... Wij willen nog aanstippen dat de overheid de motor was van de loonstijgingen in de jaren '70. Zij organiseerde het sociaal overleg en trad op als scheidsrechter bij het afsluiten van de CAO's. De grote Belgische ondernemingen en multinationals lagen aan de basis van de voortdurende stijging van de loonkost. Door deze sinterklaaspolitiek op te dringen aan de KMO's verloren deze laatste hun competitiviteit. Moor voorbeeld van het feit dat de overheid monopolies in de hand werkt. De multinationals vertrokken en de KMO's gingen failliet oplossingen:

- een reële loonmatiging door aanpassing van de index, dit als overgangsmaatregelen voor het instellen van de vrije loononderhandelingen op het niveau van de onderneming. In dit verband verwijzen we nogmaals naar Japan. Het loon bestaat daar voor 1/4 uit premies en voor 3/4 uit een basissalon. De premies zijn te beschouwen als een deelname in de winst en bevorderen de motivatie van de arbeiders. Het beslot is afhankelijk van de jaarlijkse economische situatie van het bedrijf. De loononderhandelingen vinden er plaats op het niveau van de onderneming, geen CAO's dus. De vraag stelt zich waarom een reële loonmatiging in ons land zo moeilijk haalbaar is. De studie van Prof. P. De Grauwe 'Loonkosten, wisselkoersen en belastingdruk in België gedurende 1970-1980' geeft daar een goed antwoord op. Daarin wordt gesteld dat de belastingdruk in België veel sneller toegenam dan in andere landen, Dit heeft als gevolg dat de loontrekkers pogen hun reëel loon na belastingen te verhogen of tenminste konstant te houden. Dit maakt een loonmatiging onmogelijk en leidt ertoe dat de brutoloonkosten in België, net zoals de belastingen, sneller toemen dan in de andere landen van de EG. Dit brengt ons tot volgend punt. 2. Het verlagen van de belastingen (vooral de scherpe progressiviteit van de personenbelasting moet verdwijnen) en sterke bezuinigingen in de overheidssector. Deze twee opties zijn onscheidbaar en wel om volgende redenen:

- de oorzaak van het grote deficit ligt voor een groot deel bij de hoge marginale belastingvoeten. Erkent de heer

Ceupens de waarde van de curve van Laffer, wij willen deze theorie in praktijk toegepast zien. Volgens deze Amerikaanse econoom ligt het belastingniveau in de VS boven het optimum. Hoe is het dan in ons land gesteld? Voor wie niet overtuigd mocht zijn van de resultaten van een politiek van belastingvermindering, volgende voorbeelden:

1. W. Gladstone, die van 1834 tot 1894 in de Britse regering zetelde, voerde ononderbroken een beleid van belastingverlaging en legde zo de basis voor de grote economische groei in Engeland op het einde van de 19de eeuw.

2. Het Keynesiaanse beleid, door de bezetter aan Duitsland opgedrongen, werd door Ludwig Erhard systematisch afgebouwd en vervangen door een politiek zeer goed gelijken op zogenaamde huidige 'Reaganomics'. Resultaat: het Duitse Wirtschaftwunder. De afschaffing van de prijzenkontrolle en de zeer liberale grondwet zijn daar zeker niet vreemd aan. Andere West-Europese landen, met Engeland op kop, staan er met hun 30 jaar Keynesiaanse politiek maar labbeerd voor.

3. De belastingvermindering onder Kennedy in de jaren '60 met positieve gevolgen. Dit in tegenstelling tot de negatieve gevolgen van de belastingvermeerdering onder de presidenten Hoover en Carter.

4. De vermindering van de inkomensbelasting in het Amerikaanse Porto Rico vanaf 1977 met 5%. Gevolg: 17% meeropbrengsten voor de staat.

5. De vermindering van de eigendomsbelasting door het wetsvoorstel "Proposition 13" in de Amerikaanse staat California. Resultaat: toename van de werkgelegenheid in de privé-sector met 1 000 000 eenheden in 6 jaar tijd.

6. De Carabiëse tegenstelling Jamaica-Bermuda. Bermuda kent zeer lage belastingen en een hoge welvaart. Dit staat in schril contrast met de belabberde economische situatie in Jamaica, jarenlang bestuurd door de socialist Janey.

7. Een gelijkaardige tegenstelling in Afrika: Gana - Ivoorkust

8. De tegenstelling California - Massachusetts. California met zijn lage belastingvoeten kent een begrotingsoverschot. Massachusetts kent niettegenstaande zeer hoge belastingen een overheidsdeficit.

- a) Om de investeerder te verzekeren dat de belastingvermindering een permanent en onomkeerbaar karakter zal hebben moeten alle middelen worden ingezet om de overheidsdeficiten weg te werken.

- b) Om de investeerder te verzekeren dat de belastingvermindering een permanent en onomkeerbaar karakter zal hebben moeten alle middelen worden ingezet om de overheidsdeficiten weg te werken.

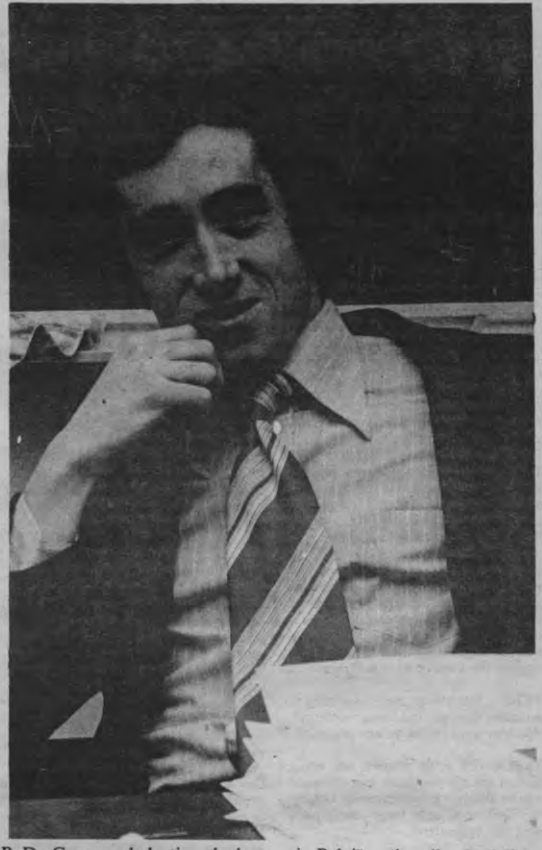
- c) Om deze deficiten te beperken dienen wij in ons land tal van overheidsstaken terug naar de privé over te hevelen. Dit veronderstelt uiteraard dat men de privé-sector daartoe de nodige middelen in handen geeft.

Geen factelies: deze nieuwe npolitiek zal op korte termijn geen wonderen verrichten. Wij kunnen ten hoogste een stabilisatie van de toestand verwachten.

1. Een beperking van de overheids subsidies aan verouderde industriën zal de werkloosheid nog doen toenemen.
2. De belastingverlagingen zullen in een eerste inefele fase de investeringen niet doen toenemen. De ondernemingen zullen in de eerste plaats diepte- en rationaliseringsinvesteringen verrichten.

Wij leven echter niet op een eiland zodat dit op lange termijn de enige methode is om te kunnen optornen tegen de moderne buitenlandse industriën en de werkgelegenheid in stand te houden. Zoniet gaat vroeg of laat alle werkgelegenheid verloren.

3. De bezuinigingen op de transferts naar de gezinnen kan een vermindering van de koopkracht veroorzaken en de vermindering van de overheids subsidies kan tot prijsverhogingen van de overheidsdiensten leiden. Deze beschoeiingen zullen ongetwijfeld een deflatorisch karakter hebben. Dit moet ons immers toelaten de invoer af te remmen (in tegenstelling met d e cijfers die de heer Ceuppens citeert, wordt 58% van onze consumptie aan binnenlands goederen besteed) en zal de basis liggen van een hervatting van de economische groei die de export moet bevorderen om aldus de handelsbalans in evenwicht te brengen. Een matige deflatie dus waar wij op lange termijn

P. De Grauwe: belastingdruk steeg in België veel sneller dan bij de concurrenten. Wat op zijn beurt de brutoloonkosten, sterker verhoogde....

beter van worden. Wij stippen nog aan dat deze minime graad van deflatie in het niets verzinkt vergeleken met de deflatie die zal optreden indien wij het huidige beleid nog een tiental jaren verder zetten, Niemand, ook de liberalen niet, betwijfelen het nut van een gezonde koopkracht, voor zo ver die het overheidsdeficit niet aandikt en onze economische toekomst niet hypothekeert. De deflatiespiraal door de heer Ceuppens aangehaald is hier niet in de minste zin relevant. Indien wij onze economische problemen zouden kunnen oplossen met de vraag te stimuleren, waarom zouden wij dan in het buitenland geen lening uitschrijven aan 20% om de werklozen tewerk te stellen, de kinderbijslagen te verhogen, enz... Het onzinnige van deze politiek spreekt voor zichzelf: het is de produktiviteit van onze economie die in moeilijkheden verkeert. De bemerking alsof szaz deze politiek alleen ten goede zou komen aan de rijken gaat niet op. Het volstaat te verwijzen naar een uitspraak van Kennedy: 'a rising tide raises all boats'. Het kan trouwens geen toeval zijn dat precies de Westerse industriële lande beste score halen waar de spels van de markt het best worden geëerbiedigd. Voorbeeld in Europa is Duitsland, daar waar o.a. Denemarken (waar de laatste jaren bijlange geen liberaal beleid werd gevoerd: wij denken aan de onophoudelijke belastingstijgingen) eb Zweden (men moet zich hier ook geen illusies maken: Zweden teert op zijn olieinkomsten, verder is er maar een zwak industrieapparaat en de 'Welfare State' stort er ineem) steeds dieper in het moeras zinken.

evenwicht en geeft men de privé-ondernemingen voldoende zuurstof. De privé-ondernemingen doodwurgen om dan te zeggen dat er geen fut in zit, de belastingdruk opvoeren tot een onaanvaardbaar peil om dan de bedrijfelen het nut van een gezonde markt, getuigt van een grenzeloos cynisme. De oplossing van de crisis heeft dus, helaas, alles met ideologie te maken. De heer Ceuppens beweert de crisis te moeten oplossen 'wars van alle ideologische priescepta'. Maar wat bedoelt hij met 'een progressief éénentwintigeeuws economisch en socio-politiek alternatief'? Het socialistisch plan van de arbeid, waarvan wij alleen weten dat het 100 miljard zou kosten? Het plan Palasthy dat de loonkost van de ondernemingen onvermijdelijk nog enorm zal opvoeren of het onlangs bekendgemaakte collectivistisch werkstuk van het ACW? De beschuldiging dat de liberale partij autoritaire maatregelen zal nemen en dat op die manier de weg naar de dictatuur weer open ligt, wijzen wij volledig af. Zijn het de collectivisten die de crisis willen 'oplossen' met verplichtende maatregelen zoals het verplicht bijdragen tot een bouwfonds, het verplicht inschrijven op een goedkope lening, het verplicht nemen van 'een postcheque-rekening, enz... die de weg naar het totalitarisme aanwijzen? Indien wij het ritme van de staatsussonkosten van de laatste jaren extrapoleren zullen wij tegen het einde van de twintigste eeuw in een situatie geraken waarbij de sociale transferten alleen al bijna twee derden van de produktieve inbreng van de arbeider opslorpen. Indien men daar nog de belastingen bijvoegt blijft er niets meer over voor de vrije burger. Wij zullen dan in een situatie beland zijn waar de controle over de handel en wandel van de burger volledig zal zijn. En waar staat de vrijheid dan nog voor? Bestaat er een land waar er individuele en politieke vrijheid is zonder economische vrijheid? De democratie en de vrije markt berusten op hetzelfde principe: vrijheid van keuze resp. tussen een politieke partij en tussen de mogelijkheden om zijn behoeften te bevredigen. Het is niet mogelijk dit principe toe te laten in de politiek en dit niet te doen in de economie. De realiteit toont immers aan dat elk economisch model met een bepaald politiek model overeenstemt. Het is goed dat men dit alles aanstipt, want als straks onze vrijheid en onze welvaart verdwenen is, dan kan men de verantwoordelijken aanwijzen.

Marx Vandenberghe, secretaris Liberaal Vlaams Studentenverbond Leuven

Interview met vice-rector

Tavernier: «België is een waterhoofd»

VETO : Hoe zijn uw eerste maanden als vice-rector megevalen?

TAVERNIER : Er wordt van mij veel gevraagd. Ik ben eigenlijk van de ene dag op de andere tot vice-rector gebombardeerd. En dat net toen de financiële problemen begonnen. Al direct in september werd ik geconfronteerd met een tekort aan studentenhuysvesting. Door dit tekort gingen de prijzen naar het einde van de vakantie toe enorm omhoog. In allerlei is toen in samenwerking met de huysvestingsdienst een programma opgezet om kamers bij te scheppen.

VETO : Dat tekort aan huysvesting is nochtans al enige tijd terug voorspeld. Waaron werd er pas nu aan gewerkt?

TAVERNIER : We werden ons ervan bewust dat het probleem zeer dringend was en absolute prioriteit moest krijgen. We hebben er onze lange-termijnplanning aan opgeofferd.

In grote lijnen verwijst de vice-rector hier naar maatregelen op zeer korte en op korte termijn. In een paar weken tijds werd onderzocht welke leegstaande huizen tot studentenkamers in te richten waren. Er werd een peda gekocht van 24 kamers (OLV-peda) en ook in het Atrechtcollege werden kamers ingericht. Er kwamen verder 33 kamers in de Lepelstraat (achterkant ACV-gebouw).

Op korte termijn, tegen oktober '82, wordt een nieuwe residentie gebouwd in het oude scheikunde gebouw (Hollebergresidentie). In totaal worden dat 127 kamers. Filosofie achter deze inspanningen: door het scheppen van voldoende koten hoopt men een prijsdrukkend effect te kunnen uitoefenen. (Zie ook elders in dit nummer)

In het interview verwees prof. Tavernier naar het debat van 7 jan. jl. waarin hij de ruimere context van de problemen van de sociale sektor schetste. En deze context is de 'armoede-ekonomie' waarin we vandaag leven. België is een 'waterhoofd' dat door een te enge ekonomische basis wordt gedragen. Proffen, leraren, ambtenaren, BTK-ers, sociale werkers... hun loon moet door de enge ekonomische basis worden opgebracht. Vanwege de snelle desindustrialisatie kan dat momenteel niet meer. Er is een begrotingstekort van 148 miljard. Om dat op te vullen wordt er geleend. En om die leningen te beperken zou de belastingdruk omhoog moeten. Dat is politiek onsympathiek. Snoeien dan maar. En dan staan de unieke hoop op het snoeiijstje. (Denk maar aan hun faam van dure vogels die bovendien nog werkloze produceren. Studeren is voor de upperclass, die kan het betalen. Etc.) De politieke prioriteiten brengen de uniek in moeilijkheden. En voor de universiteit, aldus nog steeds de redenering van vice-rector Tavernier, gelden andere prioriteiten dan de sociale sektor. Zij wil - weliswaar met behoud van een maximale kansengelijkheid - aan kwaliteitsonderwijs en dito onderzoek doen, en aan wetenschappelijk-technologise innovatie.

TAVERNIER : Zoals ik het zie zijn er in de sociale sector nog enorme mogelijkheden tot rationalisatie. Door het Meisjescentrum in de Alma vzw te integreren hebben we bv. 10 man bespaard. Voor de directie en het personeel daar is dat natuurlijk geen plezierige ervaring. Ondanks de verschillen tussen de CAO's van het personeel van de K.U.Leuven en van de sociale sector zijn we er toch in geslaagd deze mensen te laten overnemen door de universiteit.

Je moet ook eens naar de markt kijken. Er zijn initiatieven genomen als het openen van de Coffee-Shop in de vroegere Milkbar Alma II en het organiseren van een Summer Hotel. (Studentenvoorzieningen wil de homes ook tijdens de zomer in gebruik houden door kamers aan toeristen en voor zomerkursussen te verhuren).

En dan is er nog de prijzenpolitiek. Het voorstel om de prijzen tot resp. 65 en 75 fr. op te trekken komt van de studenten zelf. Hun afvaardiging in de RvB Alma heeft het voorstel daar op 3 december jl. gedaan als alternatief voor een voorstel van het personeel dat een differentiatie wou doorvoeren. Daar kom ik straks op terug.

Ik heb hier een overzicht van de evolutie van het indekscijfer, met daarnaast de Alma-prijzen. Ge moet al goed zoeken om een basisjaar te vinden vanwaar de prijzen méér dan de indeks stijgen. Het zou toch een minimum zijn om de prijzen aan de algemene stijging van de levensduurte - dus van de kosten - aan te passen. Deze plotsere verhoging volgt trouwens juist uit het feit dat de prijzen in het verleden jaren te laag werden aangepast.

Op het debat suggereerde Tavernier andere manieren om aan democratisering te doen. De universiteit zou een 'tweede-kans onderwijs' kunnen organiseren bv. De problemen met de doortromping van de

voor beter eten. En dat is eigenlijk vanzelfsprekend. De studentenbevolking is qua financiële draagkracht zeer heterogeen. Het ligt bedrijfsekonomisch voor de hand het aanbod aan deze gediversifieerde vraag te laten beantwoorden. Hoe? Heel eenvoudig door het aanbieden van een grotere keuze schotels aan een ruimer gamma van prijzen. Ik wil naar een sociale politiek die de zwaarste last legt op de meer draagkrachtigen, een soort herverdeling binnen de studentenbevolking. Door duurdere schotels aan te bieden kan Alma méér winst (of minder verlies) maken. Daardoor blijft het misschien zelfs mogelijk de prijs van de goedkoopste schotel op 60 fr. te houden.

VETO : Maar is die goedkope schotel dan kwalitatief evenwaardig?

TAVERNIER : Kijk, dat is het nepargument van de gehaktbalstudent. Ik vind dat geen argument. In de hele discussie heb ik trouwens nog geen houdbare argumenten tegen differentiatie gehoord.

VETO : U weet dat de studentenafvaardiging daartegen opperwt dat de studietoelagen nu al 4 jaar niet geïndexeerd zijn, hoewel dat wettelijk moet. De reële waarde van de beurzen gaat dus omlaag. D.w.z. dat de prijzen ook moeten dalen, zeker niet stijgen, om een redelijke toegang tot het hoger onderwijs te waarborgen.

TAVERNIER : Maar om hoeveel mensen gaat het? Volgens de directie van Studentenvoorzieningen hebben we hier 300 echt behoeftige studenten. Dat zijn de mensen die bij ons om extra-financiering komen aankloppen. Maar laat het er nu 3000 zijn, zoals jullie beweren, moeten we dan niet eerder selectief inspelen op die bepaalde groep? Nu zul je zeggen: kijk naar de aktie. Een succes ja, maar door intimidatie. Guy Polspoel vraagt aan 15 studenten van de Alma-prijs omhoog moet. Neen, zeggen ze. En als hij vraagt of ze die 5 frank stijging zullen voelen, antwoorden ze ook neen. Wat moet je daarmee aanvangen?

Op het debat van 7 jan. jl. voerde Tavernier aan dat het kiezen van een maaltijd niet enkel afhangt van kwaliteit en prijs, maar ook van 'goesting'. Een spaghetti heeft een lage voedingswaarde bij een lage prijs. Maar zelfs al heb je geld, je zal toch wel eens spaghetti eten (voorbeeld van Tavernier). Met een prijsdifferentiatie, aldus Tavernier, geef je de mensen meer keuzevrijheid.

Van studentenzijde betoogde Hans Van den Broeck dat differentiatie in feite een verdekte verhoging van de basisprijs was. Op dit moment is de prijs-kwaliteit verhouding vrij duidelijk. De verschillende kwaliteiten liggen binnen één prijskategorie gespreid. De speciale schotel blijft iets apart. Met differentiatie wordt de prijs-kwaliteit verhouding echter veel onduidelijker. Door het verminderen van de kwaliteit van de goedkoopste schotel kan

Vice-rector zoekt middelen om sociale toelagen 'selektiever' aan te wenden.

De zgn. confrontatie leverde een kristallisatie van de standpunten op. V. l. n. r. Jan Sempels (afgevaardigde in de Academische Raad), Hans Van den Broeck (vrijgestelde Sociale Raad), moderator prof. J. Bundervoet en vice-rector Tavernier.

lagere sociale klassen liggen immers in het lager middelbaar en zelfs in het lager onderwijs. Fondsen kunnen dus beter daár worden besteed. Tweede-kans-onderwijs biedt 'verkeerd doorgestroomde' mensen alsnog de kans om een diploma van universitair onderwijs te halen. Waarop de studentenafvaardiging replikeerde dat dat inderdaad de moeite waard was om te onderzoeken en eventueel toe te passen, nádst de bestaande financiële tegemoetkomingen.

VETO : U zei dat de prijzenverhoging tot 65 fr. eigenlijk een 'alternatief' was voor een prijsdifferentiatie (63-68-75). Volgens u zou prijsdifferentiatie eveneens een rationalisatie zijn.

TAVERNIER : Jazeker. Alma ondervindt de laatste tijd meer en meer concurrentie van privé-restaurants, die nochtans duurder zijn. Er is dus een groep studenten die meer wil betalen

Op het debat en tijdens de daaropvolgende discussie werd o.m. door de studentenvertegenwoordiging gezegd dat de groep studenten uit gezinnen met een inkomens beneden het socio-vitaal minimum aan de K.U.Leuven 21,7% bedraagt. Van de beursstudenten zou 62% uit deze groep komen. Er zijn ca. 35% beursstudenten.

Ook werd geargumenteerd dat het publiek van de Alma's net bestaat uit studenten met een wettelijke zakgeld van 4000 fr. (die daarmee niet toekomen omdat ze er ook nog een auto van moeten onderhouden'). Die lui gaan elders eten. Voor wie met 750 fr. of minder per week moet toekomen, betekent de prijsstijging geen symbolische inlevering meer. En juist voor hem bestaat de Alma. Bovendien is het juist de koopkracht van de laagste inkomens die het meest wordt aangetast.

de verbruiker naar de duurdere schotels worden gedreven. Het is immers onlogisch dat in een gedifferentieerd systeem goedkope schotels dezelfde kwaliteit hebben als de duurdere. Wie dan geen geld heeft om de duurdere schotels te kopen zal zich dus met een mindere kwaliteit tevreden moeten stellen.

TAVERNIER : En wat is nu het alternatief van de studenten? Geen. Op de Raad voor Studentenvoorzieningen stemmen ze vóór een begroting die een verhoging met 5 fr. in de Alma inhoudt. Zij vragen mij met aandrang die begroting bij de Raad van Beheer van de K.U.Leuven te verdedigen. Ik doe dat en het volgende moment trekken de studenten hun eigen beslissing in twijfel. Ze beginnen illegale akties die de Alma in moeilijkheden brengen. Ik voel mij lelijk in mijn staart gebeten.

Er is geen positief voorstel vanwege de studenten. Aanwenden van reserves is nonsens. Afschaffen van weddetoeslagen is ook nonsens. Ik vindt dat ik meer betaald moet worden dan een gewoon hoogleraar als ik 7 dagen per week moet werken zoals nu. Vroeger kon ik allerlei karweitjes tijdens het weekend zelf opknappen. De fietsen van mijn kinderen maken bv. Nu moet ik daar altijd iemand voor betalen. Trouwens, kijk naar wat andere bedrijven aan hun beheerders betalen.

Dan de Faculty Club. Dat systeem zou in deze tijd niet meer ontstaan, akkoord, maar het is een onderdeel van de public relations. Als je een gastprofessor uitnodigt, moet je die dan uit eigen zak een diner betalen? Je kan dat van de professoren niet vragen. Dus blijft daar nog de 40% korting over die aan individuele professoren en studenten wordt toegestaan. Dat is zo'n 25% van de omzet. Dat geld kan eventueel worden vrijgemaakt.

Tot zover een vice-rector die kennelijk bij de studenten meer 'gezond verstand' (zouls hij zelf dat ziet) had verwacht. Met betrekking tot de alternatieve studentenvoorstellen voerde de vice-rector tijdens het debat ook aan dat je zomaar geen gelden van de academische naar de sociale sektor kan overhevelen. Van hun kant wezen de andere panelleden erop dat de bedoelde sommen uit het niet-geaffecteerd patrimonium komen, waarover alleen de K.U.Leuven en haar Raad van Beheer beslist. Geen wettelijke beperkingen dus. Toen tegen het einde van het interview zo rond 13 uur, rector De Somer bij de vice-rector binnenstapte, een broodzak in de hand, vroegen we ook aan hem wat hij over de studentenvoorstellen dacht.

DE SOMER : De Alma valt niet onder de verantwoordelijkheid van de universiteit. De universiteit is er om onderwijs te verstrekken en aan onderzoek te doen. Zij kan geen gelden gebruiken om de studenten etjen te geven.

FRANS SMEETS
BRUNO LEYNSE

Openingsuren secretariaat

De ASR-secretaris is op zijn bureau te bereiken ma 10-11u, di 12-13u, wo 14-19u, do 9-10u, vr 14-18u. De boekhouding is open maandag en dinsdag, telkens van 9 tot 16.45 u.

GEEN BELONGING voor de mensen van het aktiekomitee die in november 1 grote rol plakband alsook de kern van onze ontrouwer meenamen rchting Alma II. Gevolg: ontrouwer onbruikbaar (en die dingen zijn duur). Indien mogelijk terugbrengen op ASR-secretariaat, 't Stuc.

BELONGING 700 BF. Voor wie mijn groene parca, die af gelopen weken in de gang naast de burelen in Alma II hing, terugbrengt. Z.w. 't Stuc, 1ste verdieping, ASR-secretariaat.

Korte theoretische beschouwing over de indeks en de werking ervan.

Iedereen heeft al over de indeks horen praten of erover gelezen. Dit alleen al wegens haar belang door de koppeling met lonen en sociale voordelen. Volgens een koninklijk besluit van 29/3/76 verstaat men onder indexcijfer van de consumptieprijs 'het verhoudingscijfer dat in percentage aangeeft hoe de relatie is tussen de prijzen van de opname- en rejectperiode op basis van gewogen gemiddelden'. D.w.z. op regelmatige tijdstippen worden de prijzen van verschillende producten en diensten opgenomen in verdelingen met de prijzen van de basisperiode (deze periode is van begin juli 1974 tot einde juni 1975). Het doel van het opnemen van de prijzen en de vergelijking met de prijzen van de basisperiode is het meten van de ontwikkeling van de levensduurte.

De opgenomen prijzen worden aan een berekening onderworpen via wegingscoëfficiënten (direkte weging per artikel naar gelang belang voor artikel in het goederenpakket en een geografische weging). de berekeningswijze zal

ik maar achter houden want het is een technische kwestie via veel formules. Het aantal goederen en diensten bedraagt ongeveer 358, onderverdeeld in:

- A voedingsmiddelen, dranken en tabak
- B kleding en schoeisel
- C Huur en bijkomende lasten, verwarming en verlichting
- D Meubelen, huishoudelijke apparaten en gereedschappen, dagelijks onderhoud
- E Lichamelijke verzorging en sanitaire uitgaven
- F Vervoer en verkeer
- G Cultuur en ontspanning
- H Overige goederen en diensten.

Bijvoorbeeld : indexcijfer in november 1981 bedroeg 153.06, met als basisperiode '74-'75 : dit betekent dat de levensduurte met 54.06 punten gestegen is t.o.v. '74-'75.

Het indexcijfer in november 1981 bedroeg 334.47 met als periode 1953 : dit betekent dat de levensduurte met 234.47 punten gestegen is t.o.v. 1953.

Bij het voorgaande kan worden opgemerkt dat de indeks een gemiddelde is dat geacht wordt de stijgende levensduurte voor de hele bevolking te weerspiegelen. Een interessante vraag is nu, in deze context, of de studentenbevolking niet een specifieke groep vormt, met specifieke financiële lasten waarvan de snelle stijging niet in de indeks weerspiegeld wordt. Het is mogelijk dat deze vraag negatief beantwoord moet worden. Misschien weerspiegelen de studentenuitgaven inderdaad de gemiddelde uitgaven van de Belgische bevolking. Misschien is de stijging van de studietoelagen trager dan de gemiddelde stijging van de levensduurte. In dat geval zou de minister van natinale opvoeding gegronde redenen hebben om de studietoelagen niet te indexeren (aangenomen dat deze sowieso hoog genoeg waren). Maar dat argument hebben we hem nog nooit weten hanteren. Deze kwestie is dus misschien al onderzocht.

Kamertekort. Heb je nog geen kot? Bouw een iglo!

De maatregelen van de K.U.Leuven inzake studentenhuysvesting '81-'83.

Het voorspelde kamertekort heeft zich niet voorgedaan. Volgens vice-rector Tavernier is zulks het resultaat van de «formidabele inspanningen» geleverd in oktober. De Raad van Beheer zou zich voor 386 miljoen (t.o. Studentenvoorzieningen) hebben geëngageerd. Een en ander roept bij ons een aantal vragen op.

Enkele vragen

Welke projecten kunnen op korte termijn worden gerealiseerd? De werken aan het Van Dale-College (geraamd op meer dan 100 miljoen te financieren uit verschillende bronnen, nl. K.U.L., provincie, monumentenzorg...) zullen hoogstwaarschijnlijk niet vóór oktober '82 kunnen worden uitgevoerd. Naar verluidt houden administratieve bezwaren vanuit Monumentenzorg de procedure tegen. De uitbreiding van de Alma-keuken, geraamd op 150 miljoen, zou waarschijnlijk evenmin nog dit jaar kunnen worden uitgevoerd.

Investerings in de sociale sector (huysvesting) die wél worden doorgevoerd zijn: de aankoop van de O.I.V.-peda terwaarde van 6 miljoen, de aanpassingen aan Terbanck (30 miljoen), en de inrichting van het Arenberginstituut (Schapenstraat) tot studententehuis. Samen goed voor zo'n 190 miljoen kamers. Daarbij moeten nog zo'n 1,5 miljoen geteld worden voor de inrichting van huizen die door huysvesting worden in gebruik genomen.

Indien de vice-rector Tavernier en directeur Bauwens goed begrepen hebben gaat het hier wél niet om bijkomende uitgaven in de sector huysvesting. Projecten als de Holleberg-residentie (vroegere Arenberginstituut) schijnen wegens hun snelle realiseerbaarheid voorrang te hebben gekregen boven bv. het Van Dale-kollege, dat toch niet onmiddellijk gebruiksklaar kan worden gemaakt.

Een interessante vraag bij deze investerings is de volgende. Momenteel is er een voortschrijdende trend naar het wonen in gemeenschaps huizen. Houden de bovenstaande investeringen daar rekening mee? En verder, wat zal de universitaire overheid met deze gebouwen doen wanneer vanaf 1984 door demografische factoren de studentenbevolking gaat dalen. Het is immers geen geheim dat vooral eerstejaars in deze residenties intrekken.

Zeker m.b.t. de wensen van de student - de trend naar gemeenschaps huizen - lijkt wat dialoog met de studentengemeenschap bij deze enorme investeringen niet onnuttig.

Tabel: gemiddelde huurprijs jongenskamers in de privé-sector (index 100=gemiddelde huurprijs '72-'73) Wat betreft de jongenskamers bedraagt de gemiddelde huurprijs voor '80-'81 2.617 fr. (168%). Voor meisjeskamers haalt de gemiddelde huurprijs '80-'81 2.687 fr.

akad. gemidd. %
jaar huurpr.

66/67	1080	70
67/68	1133	73
68/69	1254	81
69/70	1271	82
70/71	1325	85
71/72	1461	94
72/73	1559	100
73/74	1596	103
74/75	1728	111
75/76	1817	117
76/77	1848	119
77/78	(2)	(2)
78/79	2021	130
79/80	2311	149

386 miljoen?

Tijdens het debat beweerde de vice-rector dat er van zo'n 386 miljoen aan investeringen werden/worden «vervelijkt qua huysvesting». In zijn «brandbrief» aan de ASR (zie verder in dit nummer) heeft de vice-rector het over «nieuwe investeringen in de huysvestingsector, ten belope van ca. 150.000.000 fr.» Opdat er voor de Sociale Sector zou kunnen worden geïnvesteerd in huysvestingsprojecten moeten bepaalde wettelijke constraints worden gerespecteerd. De vereiste financiering door de Raad van Beheer gebeurt via leningen (met gereduceerde interesten, terugbetaalbaar op langere termijn) die uiteindelijk moeten worden gedragen door de begroting van de Sociale Sector. Dit alles uiteindelijk ten laste van het niet-geaffekteerd patrimonium van de K.U.Leuven. Hoe dit precies in zijn werk gaat is ons uit de te summier gesprekken met de bevoegde personen nog niet duidelijk geworden. Het is alleszins een technische materie.

De Rel

Maar toen kwam de nieuwe vice-rector. Diens aandacht werd op het probleem getrokken door een kleine rond een tiental appartementen in de Maria-Theresiastr. 21. Dit gebouw was, gezien het tekort aan woonplaatsen voor gehuwde vreemde studenten, door Studentenvoorzieningen voor deze mensen ter beschikking gesteld. Achteraf bleek het gebouw echter een academische bestemming te hebben. Het moest dus worden ontruimd. De huysvestingsdienst weigerde daarop in te gaan tenzij er vervangende woonegelegenheden werden gevonden.

Naar aanleiding van dit kleine incident werd het kamertekort in die laatste week van september plotseling **Probleem Nr. 1**. De vice-rector bevestigde een **spoedvergadering** met de Technische Diensten, het Planbureau en Jan Bauwens (dir. Studentenvoorzieningen). Er werd nagegaan welke niet- of halfuitgevoerde investeringsprojecten nog tijdig konden worden gerealiseerd, wat er zoals leegstond aan eigen patrimonium en wat er zoal te koop stond in de stad.

In ijltijpo liep Jos Dewinter (huysvestingsdienst) de meeste van deze gebouwen en huizen af, speurend naar mogelijke inconvenienties voor de toekomstige bewoners. Waarbij hij pardoos door een vloer wegzakke, iets wat hem enige tijd later door iemand van de Technische Diensten werd nagedaan. In een bepaald huis bleek de verwarming gedeeltelijk te zijn ontmanteld uit vrees voor krakers. (Deze voorziening explodeerde overigens na 1 dag proefdraaien.)

Kortom, wat in die enkele dagen tijds werd gerealiseerd (prospektie, installatie van verwarming en sanitair, meubelen en stofferen, controle,...) grensde aan het ongelooflijke. Alleen had het al jaren eerder kunnen gebeuren.

Zonder ons pejoratief uit te laten over deze inspanningen kunnen we rustig stellen dat de academische overheid hier werd gestimuleerd door de vrees van studenten te verliezen. Te weinig kamers betekend immers minder studenten, en derhalve minder staattoelagen...

Nattigheid

Het kostte nogal wat tijd eer de Akademische Overheid nattigheid voelde. Nochtans waren er meerdere signalen die wezen op een waarschijnlijk kamertekort.

Er was het recente jaarsverslag van de Huysvestingsdienst en de alarmerende berichten in de pers. Voor het eerst moest er door de huysvestingsdienst een wachtlijst van de kotzoekers worden aangelegd. De voorlaatste week van september stonden zo'n 160 kotlozen hierop ingeschreven. Dat er vorig akademiejaar 3 panden werden gekraakt en dat de gemiddelde huurprijs de kaap van de 2500 overschreed (zie tabel) bleek evenmin de universitaire overheid aan te porren tot een aanpassing van het beleid.

Neusbloeding

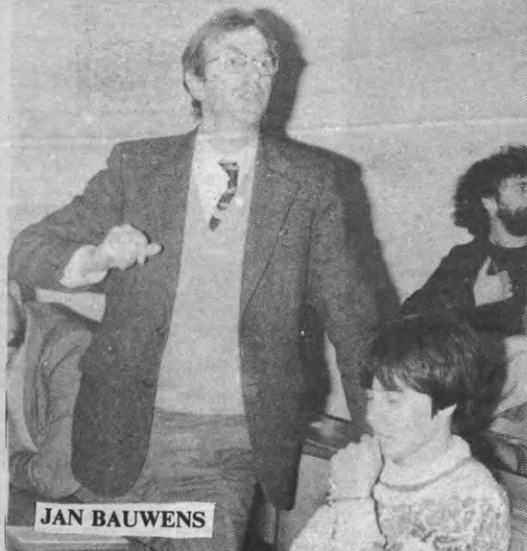
Vanuit Studentenvoorzieningen, op aandringen van de huysvestingsdienst en van studentenzijde werd er vorig jaar wel degelijk gevraagd om bijkomende investeringen in de residenties en om het beschikbaar stellen van het leegstaand patrimonium van de unif. Feit was immers dat de door het Planbureau voorgestelde maatregelen op basis van de verwachte groei van de studentenbevolking niet genomen werden. Het aandeel van de universitaire residenties in het geheel van de aangeboden woonegelegenheden heeft nooit de 17% overschreden (indertijd werd 30% als ideaal aandeel vooropgesteld). Het aantal kamers in de zgn. niet-universitaire residenties is gevoelig geslonken over de afgelopen 10 jaar (een verlies van om en bij de 2000 kamers). Precieze cijfers zijn ons echter niet bekend. Komt daar nog bij dat alsom minder kotbazen willen verhuizen via de Huysvestingsdienst (er werden in '80 slechts 2283 kamers via de huysvestingsdienst aangeboden t.o.v. 4511 in '79. Begrijpelijk dat je dan op Studentenvoorzieningen uitlatingen hoort als «De Raad van Beheer heeft ons nooit geloofd», of «Het probleem werd destijds niet onderkend.»

Kultuurraad zoekt flet-sers en luidsprekers

Voor het project «zingende fietsen» van Logos (zie Veto nr. 1) zoekt Kultuurraad oude luidsprekers uit algedankte radio's, TV's, etc... Verder zijn voor de uitvoering van dit gebeuren 12 of meer FIETSEERS nodig. Vrijwilligers en luidsprekers melden zich bij Kultuurraad, 't Stuc, Van Epenstraat 2 D, op de 2de verdieping.

(volg zie p. 11)

JAN BAUWENS

Na Re(a)gan kwam De Clercq, en toen was er niets meer.

De huidige generatie economen deelt zich maar al te graag in allerlei hokjes in, gaande van neoklassiekers (neoliberalen) via neokeynesianen tot neomarxisten. Elke stroming analyseert de economische gebeurtenissen vanuit haar beperkte basissettingen. Hun, weliswaar grondige, analyses kan men echter nogal vlug ontcrachten door te wijzen op de beperktheid van hun economische invalshoek. Een synthese tussen deze stromingen lijkt, vooral in de huidige complexe samenlevingen, meer dan ooit wenselijk. De economie dreigt immers meer en meer een eksakte wetenschap te worden waarin monotone vakidioten zich zo blind verdiepen in analyses en modellen dat ze de ware doelstellingen van deze mensgerichte wetenschap verloochenen. Zo raakt de economie steeds duidelijker vervreemd van haar oorspronkelijk synthetisch en moreel gehalte om plaats te ruimen voor haar nieuwe weldoeners in de vorm van eng-wetenschappelijke analyse louter gericht op de (materiele) economische efficiëntie.

Het ligt niet in mijn bedoeling elk punt van de neoliberale uiteenzetting te gaan bestrijden. Ook hun analyse beoogt enkel een logisch en consequent uitdiepen van een eenzijdige visie die slechts hulpvol kan zijn als onderdeel van een meer globaal beleid. Voor diegenen die na het lezen van de boeiend geschreven replek van het Liberaal Vlaams Studentenverbond reeds lid geworden zijn van de PVV-jongeren graag deze (persoonlijke) bedenkingen.

Het falen van het politiek management is inderdaad, samen met het conservatisme van de privésector, een van de oorzaken van de huidige crisis. Sommige konklusies van de huidige 'Public Choice'-theorie kunnen in immers in België waar de corruptie afduikt, bewaard worden. Ons normaal systeem schiet zijn doel voorbij: het bevoordeelt de reeds bevoorwaarden en benadeelt de marginalen. Onze overheid wordt door een logge bureaucratie en allerhande drukingsgroepen lamgelegd. Het overheidsmanagement moet instaan voor de sociale doelmatigheid; onze Belgische overheid staat enkel in

voor massale geldverspilling terwijl ze de werkelijke behoeften in de kou laat. Toch blijkt uit de eerste week van het kabinet Martens-Gol reeds tot welke 'toegevingen' i.v.m. het Waalse staal men bereid is. Inderdaad: 'de grote inconsequentie' van de liberale politici. In de periode van de tweede wereldoorlog deed zich een verschuiving voor van de markt-macht naar de macht van de organisaties (grote concerns, vakbonden, overheid, enz.). Het ontstaan van vakbonden is juist het gevolg van de stijgende monopolisering van het bedrijfsleven, die op haar beurt volgt uit het voortschrijden van het vrije-marktmechanisme. Het lijkt een beetje alsof de liberale taktiek erin bestaat te schieten op instituties die ze zelf in het leven hebben geroepen. Zelfs al hebben ze gedeeltelijk gelijk, dit verantwoordt nog steeds niet hun huichelachtig gedrag dat ook enkel dient tot kortzichtig eigenbelang en zeker het algemeen belang niet ten goede komt.

De liberale markteconomie onttaardt in de grote depressie van de jaren dertig waarna, via de Keynesiaanse recepten,

de overheid een grotere, economie-stimulerende, sociaal bijsturende en juridisch regulerende rol toebedeeld kreeg. De liberale markteconomie leidde eveneens, via het marktstreven naar winstmaximalisatie, naar oligopolies en monopolies, die de arbeiders toelieten zich gemakkelijker te organiseren in vakbonden. Op deze wijze slaagde men er in de loop van de twintigste eeuw in de onrechtvaardige vrije-markteconomie sociaal te corrigeren. Deze correctie heeft echter ook belangrijke nadelen, zoals de stroefheid en op particulier belang gerichte bureaucratiese instellingen die heel wat schaarse middelen verspillen ten nadele van de werkelijke behoeften en het algemeen belang. Twee wijzigingen dringen zich dan ook op voor de uit de hand gelopen gemengde en overlegkeconomie: vooreerst een herprivatisering van die overheidstoebedelingen en regelingsmechanismen die noch de economische noch de sociale doelmatigheid dienen en ten tweede een modernisering van de veranderende managementtechnieken in zowel privé- als overheidssector. De specifieke doelstellingen van deze beide sectoren moeten opnieuw afgebakend worden met het oog op de toekomst.

Het Japanse voorbeeld zou, ook door de liberalen, eens grondiger moeten bestudeerd worden willen ook zij, kijkend naast hun oogkleppen, tot de ontdekking komen dat zowel de privésector als de overheid, hand in hand kunnen zorgen voor een dynamisch, progressief en toekomstgericht management dat soepel inhaakt op de veranderingen in de markt- en wereldsituaties en aldus economische efficiëntie koppelt aan billijkheid. Japan is dan niet alleen een voorbeeld voor de Belgische overheid, maar ook voor de Belgische particuliere sector en voor de Belgische arbeiders. Wees Mark Eyskens in zijn slootgesprek van het Vlaams Economisch Congres als 'oorzaken van ons huidige falen ook niet op het conservatieve management en het gebrek aan ideeën en verbeelding van de Belgische ondernemers waar hij spreekt over de

'ontoereikende' aanpassing van de aanbodstructuur op de veranderingen in de vraag, het gering dynamisme in de penetratie van kansrijke markten en overmatige specialisatie in regressieve of eenvoudige producten.

In verband met Japan wil ik graag enkele passages citeren uit het financieel-economisch tijdschrift 'Trends' waaruit het Liberaal Studentenverbond ook zo graag overneemt wat hun 'gelijk' kan bewijzen. Uit een artikel van F. Saelens en F. Burton (Trends, 1 dec. 1981) onder de voor zich sprekkende titel: 'Japanse economie loopt aan de hand van vaderlijke administratie' grijp ik de volgende zinsneden om erop te wijzen hoe in België 'een nieuw industrieel beleid moet verlopen onder het waakzame oog van de overheid':

■ Sinds het ontstaan van de moderne Japanse staat (1867) heeft het ministeriële apparaat een grote rol gespeeld in het doelgericht beleid van de nationale economie. Staatsinterventie kwam vroeger in verschillende vormen voor, maar in het huidige Japan beoogt ze vooral de coördinatie van het privé- en het openbaar belang door een indicatieve planning.

■ De aktiemogelijkheden zijn bijzonder gevarieerd. Naast een aantal staats- en semi-staatsinstellingen is er de direkte toekenning van staatsvergunningen, de uitgebreide konsultatie tussen het regeerapparaat en de privé-sector, en de informele banden die onderhouden worden tussen de openbare en privé-sector.

■ In feite treft de zakenwereld weinig belangrijke beslissingen zonder eerst met de belanghebbende overheidsambtenaren te beraadslagen, en het omgekeerde geldt evenzeer.

Dit gecoördineerd beleid heeft twee belangrijke gevolgen: ten eerste de ongeloflijke groei in vergelijking met de geïndustrialiseerde landen uit het westen en ten tweede een groeiende ontevredenheid over die eenzijdige aksentuatie van economische groei en industriële expansie en het groeiend belang dat het

ministerie van Gezondheid, de consumentenverenigingen en economische groepen winnen.

De auteurs trekken dan ook als belangrijkste besluit: «hoe dan ook, ergens in de jaren vijftig begon Japan een aantal industriële op te bouwen die er op gericht waren haar meest overvloedige rijkdom (haar goedgetrainde en gedisciplineerde arbeidskrachten) zo effectief mogelijk te benutten. En het is wel zeer de vraag of een vrije markteconomie deze richting gekozen zou hebben zonder aanzienlijke interventie van het centraal gezag.»

Zulk trefzeker beleid lijkt voor België haast utopisch, zeker nu we een 'nieuw' beleid gaan voeren dat elders reeds tot mislukken gedoemd is. België schuift regelrecht de afgrond tegemoet omdat het in wezen een behoudsgezind land is, niet alleen wat economisch management betreft maar ook op sociaal, moreel en institutioneel gebied. Er bestaat geen Belgische ziekte, België zelf is een ziekte waar het goed is geleefd te worden en passie andere landen achterna te hinken.

Ik trachtte vooral in de laatste twee artikels het Liberaal Vlaams Studentenverbond van antwoord te dienen. Hun bijdrage is degelijk en positief, maar tezer gericht op één zondebok. Aanvulling blijkt dus noodzakelijk, niet om 'gelijk' te krijgen of om belachelijk te maken (of zelf belachelijk gemaakt te worden), wel om een meer globale en soepele discussie op gang te brengen tussen jongeren die met de dag hun toekomst zien vergallen door het kortzichtig beleid in België. De gemakzucht waarin we gedommeerd zijn is niet alleen nefast voor de economische toestand van ons land, maar ook voor onze (psychologische) gezondheid. De vrijheid van het individu streven we allen na, zelfs diegenen die niet voor de PVV stemden. Als de PVV toch de enige partij is die de vrijheid van de bevolking waarborgt, waarom installeert ze dan geen diktatuus?

We zien nog wel, in 1983.

Rudy Ceuppens

Alma-directeur G. Mangelschots.

CINEMA REX

Van vrijdag 15 tot donderdag 21 januari.

Alle dagen vert. 14.00 u. en 19.55h. film 14.15 u. en 20.10 u.

"T'inquiet pas, ça se soigne"

Alle dagen vert. 16.00 u. film 16.10 u.

"Blijf van de blokpoesjes"

Klaus Kinski dans **Woyzeck**

un film de Werner Herzog

avec Eva Mattes Wolfgang Reichmann • Willy Semmelrogge
Josef Bierbichler • Paul Burian • Volker Precht • Dieter Augustin

Alle dagen vert. 17.50 u. film 18.05 u.

"Cafe express" in originele italiaanse versie

Alle dagen vert. 21.50 u. film 22.05u.

Werner Herzog's "Woyzeck" in Duitse versie.

Alle dagen om 23.35 u.

1° film "They shall overcome"

2° film "De belevnissen van een wulpse vrouw"

NINO MANFREDI

CAFÉ EXPRESS

een film van NANNI LOY

met ADOLFO CELI • VITTORIO MEZZOGIORNO • MARZIO G. MONDRATO • GISE REDIER • LUIGI BASALUPPI • MARISA LAURITO • VITTORIO MARSELLA

met de medewerking van VITTORIO CAPRIOLI

METROPOLITAN

Pornografie : de vrouw als sle(ch)t genomen.

Het zal dus wel zo zijn. Iedereen zegt het toch : alle geschrijf komt uit het hart. Vervreemding, woede, afkeer, verrukking, liefde doet naar de pen grijpen.

Het proza dat de redactie bereikte n.a.v. de Rex-reklame was daarvoor een goede illustratie. Dit ging te ver. Veto was in handen gevallen van de op uitbuiting gestoelde grootindustrie.

Als het enkel de bedoeling was de reclame zelf uit het blad weg te krijgen is het gelukt : in de volgende Veto's werd het aanstootgevende plaatje vervangen door een neutrale tekst.

In dit artikel een aantal bedenkingen rond pornografie en het radicale 'njet' van de feministen. De redactie hoopt dat dit artikel evenveel reactie zal uitlokken, zodat er op deze pagina een discussie over het onderwerp kan beginnen.

Als je er woordenboeken op naslaat vind je onder pornografie "voorstellingen van obscene zaken bedoeld om publiekelijk te verspreiden." Dat laatste is belangrijk.

Menselijke seksualiteit is namelijk geen 'behoefte'. De Fransen spreken over 'desir' in plaats van 'besoin'. Door de gave van de taal, doordat de mens kan symboliseren, overstijgt hij de brute feitelijkheid. Hij kan zich zaken voorstellen, fantaseren. Wat hij vindt (de feitelijkheid) kan hij op verschillende manieren interpreteren. Zo ook voor de seksualiteit. Menselijke seksualiteit is meer dan 'doen', het impliceert ook een geheel van voorstellingen, fantasmen, beelden die bij elke mens aanwezig zijn en die in de literatuur als 'discours' omschreven worden. Dit geheel van beelden en voorstellingen dat onuitgesproken, verborgen kan blijven, kan echter ook in woord en beeld geuit worden. In dat geval kan het als pornografie bestempeld worden.

Meestal wordt er echter een onderscheid gemaakt tussen pornografie en erotiek. Erotiek zou dan nobeler, meer overlegd en persoonlijker zijn. Ook, en vooral, meer breed. De erotische vrouw wordt ingeschakeld in allerlei campagnes : argeloos op het strand met een grote zonnebril op de neus ; half ontkleed in een wildwaterkano, heel ontspannen en zelfzeker, want met Coca-Cola ; uitdagend leunend tegen het laatste nieuwe type Kawasaki.

Doch niet alleen de reclame-industrie weet gebruik te maken van de hand- en spandiensten van vrouwelijk naakt. Neem heel de disco-rage. Donna Summer kreunt van de ene singel naar de andere. En verkoopt er goed. Hetzelfde geldt voor de zgn. 'meiden-pop'. Luv, Dolly-Dots, Babe..., ze zijn niet weg te

slaan van de radio en zeker niet van de T.V. Want deze groepjes moeten het vooral hebben van visuele acts : en de brave Vlaamse huisvader is niet de enige die zijn wekelijkse *Toppop of Op losse groeven* niet wil missen. In een op het eerste zicht minder commerciële branche is er vooral de Hamilton-trust : foto's, posters, films... Deze erotiek wordt erg tolerant bejegend : er vinden bijna geen gerechtelijke vervolgingen plaats en ook in de pers wordt er weinig tegen gecontesteerd. Dit in tegenstelling tot andere vormen van pornografie. Waarom ? Omdat het nobeler, persoonlijker is ? Vooral omdat het zo'n breed verspreid en daarom moeilijk tegen te gaan fenomeen is.

Volgens Jean-Louis Bory (Nouvel Observateur, 11 okt. 1976) uit zich in het tolerant karakter tegenover erotiek juist de commercialiteit en de hypocrisie. Hij beschouwt het daarom als een eerste taak om het onderscheid erotiek/pornografie van tafel te vegen. Het enige verschil tussen de twee is de doelgroep. Porno is voor arbeiders, immigranten en seksueel onaangepasten. Porno is dus slecht en laag bij de gronds. Erotiek streelt de fantasmen van de middenklasse en hogere kaders : vernisst zij ook de machtsapparaten van een maatschappij bevolken kan erotiek op meer tolerantie rekenen. Robbe-Grillet : «La pornographie, c'est l'erotisme du pauvre.»

Voor beide auteurs is de opspijting erotische-porno dan ook op de eerste plaats een typisch produkt van een burgerlijk denkpatroon. En dus verwerplijk.

Bory zet zich in zijn artikel fel af tegen de toenmalige inbeslagname van 'L'Empire des Sens'. «Er is ook goede porno : die ons over het geboden spektakel heentilt. Die meer aanspreekt dan de banale voyeur in ons. Porno die ons uitnodigt om onze eigen relatie tegenover lust en onze relaties met wie we deze lust delen, te onderzoeken.» Niet iedereen is het eens met deze exploratieve functie van porno. Vanuit verschillende hoeken en met er verschillende argumenten wordt porno gedoodverfd. Georges Marchais, voorzitter van de Franse KP, vindt dat porno een typisch produkt is van de crisis waarin ons systeem verkeert. Pornografie is een middel om de aandacht af te leiden van de ware problemen zoals lage lonen en werkloosheid, zei hij enkele jaren geleden op een feest van L'Humanité. Vanuit een gans andere politieke hoek trok R. Reagan tijdens zijn kiescampagne fel van leer tegen porno. Porno was één van de uitingen van decadentie die in de USA ongemeen fel om zich heen sloeg.

Een artikel dat goed verkoopt op de politieke markt. Iets waarrond je makkelijk mensen mobiliseren, hoe vaag de verklaringen ook blijven. Dit betekent niet dat alle protest tegen porno als demagogie moet worden afgehandeld. De feministische kritiek bijvoorbeeld. Ze herkennen zich niet in het type vrouw dat in de porno wordt voorgesteld. Porno is schadelijk. Het geeft een vals beeld van seksualiteit, van wat de vrouw wil. Het geeft een beeld van sex, waar alle gevoel uitgesloten is, warmte en genegenheid niet tot uiting mogen komen en vrijen gereduceerd is tot genitale gymnastiek. Porno is schadelijk, het maakt van mannen slechte minnaars. De feministische beweging is echter voorzichtig om hieruit de conclusie te trekken dat porno wettelijk verboden moet worden.

In Nederland woedt er op dit ogenblik een hele discussie over het verbod van porno waarin (sado-masochistische) agressieve elementen de boventoon voeren. Een bezoek aan een Amsterdamse sex-shop leert inderdaad twee dingen. Er

alleen maar binnenlopen zonder koopplannen wordt niet geapprecieerd : in 4 talen wordt je toegesproken het pand te verlaten. Daarnaast, en dat is relevanter, is er de aard van de te koop aangeboden artikelen. Hamilton is er *passé*. De aanblik wordt er gedomineerd door het slaan, vastbinden, verkrachten, brandmerken, tepels afsnijden.... Men dreist er ook niet voor terug om kinderen als slachtoffer te gebruiken. Agressie alom. De discussie over het (wettelijk) verbod van dit type porno wordt in Nederland gevoerd aan de hand van concrete argumenten.

Anja Meulenbelt in de Volkskrant van 17 november '81 : «Diegenen die liberalisering van porno voorstaan beroepen zich meestal op een aantal oudere onderzoeken waar rijn niet kan worden aangehouden dat porno verkrachting veroorzaakt. Deze onderzoeken zijn inmiddels als slordig van de hand gedaan. Er werd bijvoorbeeld geen onderscheid gemaakt tussen erotica en gewelddadige porno. Uit recent onderzoek (Laura Lederer, Take back The Right, Women on Por-

nography, 1980) blijkt nl. juist dat niet erotica, maar vermenging van sexuele en gewelddadige beelden leiden tot wreder gedrag bij mannen. Uit een ander onderzoek blijkt dat de helft van de 'normale' mannen zichzelf tot verkrachting in staat zag, als het maar niet tot straf zou leiden.»

Is het helemaal onwaarschijnlijk te veronderstellen dat het toenemen van de verkrachtingen te maken zou kunnen hebben met het 'gewoner' worden ervan doordat het steeds meer in de pornografie voorkomt, vraagt Meulenbelt zich af. De discussie is in Nederland nog niet rond. Er wordt heen en weer geschreven. «Geen betutteling in een nieuw jasje». «Iedere man lijkt aan jurkangst». In artikelen die deze titels meekregen wordt het fenomeen pornografie onder de loupe genomen. De argumenten die opvallend zijn niet gehuld in de vaagheid en algemeenheid die de begrippen 'decadentie' en 'kapitalisme' in deze kontekst kenmerken.

De redactie

Brood

men hierbij de veelal sensatiebeluste, en verkapt eenzijdige berichtgeving in de media, dan komt men tot de situatie dat de verbruiker voor de keuze gesteld wordt : de ene kanker of de andere. Voor hem hoeft het wetenschappelijk onderzoek dan niet meer, want blijven eten (of hier drinken) doet hij toch.

Maar wat belet het de wetenschappers van deze generatie om de synthese te maken, om de stukjes van de puzzel in elkaar te passen? Er is de aard van het onderzoek zelf, dat voor honderd en één problemen even zoveel verschillende disciplines heeft doen ontstaan, maar waarvan de resultaten onderling niet meer vergelijkbaar zijn (of het nog niet zijn). Elke discipline heeft weliswaar haar eigen interne logica, maar kan zich niet met dezelfde rigiditeit meten met een natuurlijke discipline, zoals bijvoorbeeld in

de controverse rond de gezondheid van brood. Er is de communicatieve gestoordheid bij de diverse onderzoeksmethoden, maar ook de spreekwoordelijke blindheid die dikwijls binnen één discipline de ogen sluit voor nevenspecifieke aanknopingspunten met eventuele andere domeinen.

W. eten slecht

Tenslotte wil ik allerminst ontkennen dat het probleem ook een economisch-politieke keerzide kent. Macro-economen en biologische tuiniers zullen overwerpen dat een kleinschalig gestructureerde landbouw het gebruik van pesticiden en insecticiden zou overbodig maken, wat de gehele voeding zou ten goede komen. Farmaceutische of alternatieve klinieken Leef-Gezond Industrieën zullen daarentegen voorstellen daarvoor (voeg de reclames om kunstmatig het verelghehalte in de voeding op te drijven (F-BOGEL) houdt de darmdooier in evenwicht), zodat we het rustig zonder bruin brood en met DDT kunnen blijven stellen.

Snel, nog vóór de bom !

Alles lijkt me in orde te zijn, zei de man op een vertederende manier tegen zijn vriend op het moment dat de fall-out van de derde geregistreerde A-bom die dag door hun roodgloeiende ogen werd geregistreerd. Ze waren, in het jaar 1983, heel tevreden met de situatie zoals die zich voordeed. Hij was een student wiens mogelijkheden door de hoge Almaprijzen de das water omgedaan, zijn vriend had vroeger mogen rondkomen van een bescheiden maandelijks OCMW-bijdrage ; maar dat was nu reeds lang geleden... Het laatste wat ze hadden gedaan voor de vredesoorlog uitbrak was samen nog eens de Veto doorbladeren.

Wij hebben medewerkers nodig, nog vóór de bom !

Wilfried Allaerts

Veto-medewerker : een job voor jou ?

Lucien

WORDT VERVOLGD

HET STRIPBLAD

Avontuur, romantiek, en mysterie met BOSLIEFJE van SORVAIS/DOUWAMME in WORDT VERVOLGD.

Psychologie en pedagogie staken ook.

Dinsdag 12/1. Om vier uur in de namiddag kwamen een honderdtal mensen afgezaakt naar auditorium Michotte in het Psychologisch Instituut in de Tienestraat. Weinig eerste kanners en alles samen 6% van de totale bevolking van Psychologie en Pedagogie, maar de afwezigen hebben ongelijk. Enkele bezetters van Alma II komen de achtergrond van het conflict schetsen en het verloop vertellen van de actie die aan haar tweede week toe is. Een half uur discussie liet de aanwezigen toe aan opmerkingen te maken. Er werd niet zomaar gestemd over al dan niet staken, maar er werd ook gediscussieerd over invleuren, democratische sociale sektor,

Bosmans-De Bondt-Eyskens-Coens, differentiatie van de Almaprijs, openstelling van de Alma voor NUHO-studenten en scholieren daar de Alma beneden zijn capaciteit werkt. Even was er verwarring over het 'compromis zonder soep of dessert' van vice-rector Tavernier, dat in de kranten verscheen. Er werd gesteld dat de staking voorlopig slechts hoeft te duren tot de volgende volksvergadering, waar de staking gevalueerd zal worden en eventueel verder gezet. Er werd gesteld dat algemene staking de bezetting van de Alma moet schragen, tegen de academische overheid gericht is en niet tegen de Alma, en dat ze slechts

beëindigd zal worden als de academische overheid de prijsverhoging opschort, wat zou leiden tot onderhandelingen in een serene sfeer en niet over volhoudingen. De stemming was als volgt : betaalstaking, 99 voor, 4 tegen, 5 onthoudingen; staking in Pedagogie en Psychologie, 66 voor, 16 tegen, 11 onthoudingen. Daarna werd er voor de praktische uitwerking van de piketten gezorgd, en voor de boycot van de lessen op woensdag. Er werd afgesproken voor een volgende vergadering op woensdag 13 januari om 17 u. Tenslotte werd opgeroepen tot solidaire hulp aan de Almaprijzsetters.

AGENDA

VRIJDAG 14 JANUARI

JAZZ. 21.30. Baby Washboard (piano, sax, percussie, zang). Jazz-café, Halfmaartstr. 3.

KLASSIEK. 20.30u. Orgelconcert met Kamiel D'Hooghe, bij Paters Picpussen, Damiaanplein. 120/100 (Medika).

TEATER. 20.30u. 'Voyage' van Pelouze, audio-visueel teater, 't Stuc.

VOORDRACHT. 20.00. Prof. Van Molle, F. over 'een nieuwe kijk op antiek'. Cultureel centrum. 75 fr.

ZATERDAG 16 JANUARI

FILM. Jekino. 'De kreek van Mali', in Lido, Bogaardenstr., 50 fr. 14.00 u.

ZONDAG 17 JANUARI

KLASSIEK. 11.00. Leuvens Kamerensemble o.l.v. M. Goossens, in Stadhuis. Werk van Krommer, Brahms, e.a. 30 à 60 fr.

MAANDAG 18 JANUARI

FILM. 20.30u. 'Un dessert pour Constance' van Sarah Maldoror. 60 min. Aud. Vesalius. 60/50 TTT, Kultuurraad. Org. DAF.

ONEEL. Sater met 'Een les van de Aloë's' in 't Stuc. 150/120 (CJP...)

DEBAT

DONDERDAG 21 JANUARI zet Kultuurraad zijn debattenreeks 'de noodzaak van...' verder met het thema 'De Noodzaak van Teater'. Panelleden zijn o.a. F. Marijnen en J. Decorte. Gratis. Aanvang 20u30.

LEZING

PROF. Marcel JANSSENS geeft voor de derde leeftijd op dinsdag 19 januari om 15 uur een lezing over 'De vrouw in de hedendaagse literatuur'. Fac. LenW, 8ste verd. 50 fr.

LEER SOLLICITEREN

Voor de derde maal worden aan de K.U. Leuven voor de laatste jaren en werkzoekende oud-studenten trainingen georganiseerd om te leren solliciteren. Het doel van deze trainingen is de contactvaardigheid van de toekomstige sollicitanten aan te scherpen en hen ertoe aan te zetten hun kandidatuur zo goed mogelijk te verdedigen, reeds van bij de eerste sollicitatie.

Twee belangrijke fasen uit het selectieproces worden meegespeeld. Het eerste schriftelijk contact (brief en C.V.) en het sollicitatiegesprek. De studenten ontvangen een kranje waarin 7 fictieve persoonsaangebieden staan aadverteerd. Zij worden uitgenodigd om hun kandidatuur te stellen voor één functie en schrijven zich dus meteen in op een groepstraining. Elke training duurt 2 uur en verloopt als volgt: brief en curriculum vitae worden individueel besproken en terugbezorgd, daarna volgen de deelnemers een sollicitatiegesprek op videoband, dat uitvoerig besproken wordt. Criteria als taal, voorstelling, en motivatie worden onderzocht. Stukken uit het gesprek worden herspeeld door de studenten, aldus leren zij aanvoelen wat van hen wordt verwacht, en welke elementen doorslaggevend kunnen zijn. Vanzelfsprekend wordt geen algemeen geldende sollicitatiemethode aangeleerd, alleen hoe men zijn kansen kan verhogen door op natuurlijke wijze zichzelf te blijven.

Plaats en data. Woensdag 20 en donderdag 21 januari. Zaterdag 13 februari. Atrechtcollege, Naamsestraat 63, 3000 Leuven. Tel. 016/22 56 84.

TONEEL. 'Appels voor Eva' van A. Tsjechov door T.I.L. Antwerpen in Stadsschouwburg. 20.00u. 70 à 250 fr.

VOORDRACHT. 20.00u. R. Langendries over Algarve-Portugal met dia's. In Salvatorianen, Naamsesteenweg 492.

WOENSDAG 20 JANUARI

SCHOLING. 'Leren solliciteren'. Trainingen, Atrechtcollege, Naamsestr. 63. Info. 22.56.84. Ook op donderdag 21 januari.

KLASSIEK. Philharmonie van Antwerpen o.l.v. A. Vandernoot en pianist J. Claude Vander Eynden met werk van Stravinsky en Grieg. Conservatorium. 80 à 120 fr. 20.20u.

FUNK. 21.00u. Funkytown in Manhattan.

TONEEL. 20.00u. 'Trap op - Trap af' van Alan Ayckbourn door KVS-Antwerpen, in Stadsschouwburg. 75 à 250 fr. 20.00u.

TONEEL. 20.30u. 'De Zelfmoordenaar' van N. Erdman, door Baal (Ndl), in 't Stuc. 120 à 180 fr.

DONDERDAG 21 JANUARI

FUIF. New Punk Fuif in zaal Lido, Bogaardenstr. Org. Politika. Ingang 40, 30. TTT, Cjp, Stuc, Politika, Alibi, Scorpio, VRL.

Voordrachten

Donderdag 21 januari spreekt Dr. A. De Jonghe over «Leopold III en de tweede wereldoorlog». Deze avond gaat door in het Maria-Theresiacollege (lokaal M.T.14).

Donderdag 28 januari spreken Dr. A. De Jonghe en BRT-journalist Jos Bouverou over «Terreur en anti-terreur in de tweede wereldoorlog». Dit in het fakulteitsgebouw van Letteren en Wijsbegeerte (lokaal 08.16).

Beide avonden beginnen om 20.00 u stipt. Organisatie: K.V.H.V.-geschiedenis en S.V.O.-Leuven.

ZOEKERTJES

VZW Dialoog zoekt op korte termijn 2 *gewetensbezwaarden*:

— één burgerdienst op het secretariaat van Dialoog Werkgroep Technologie-vooraf administratief werk en permanentie (briefwisseling, telefoon, bezoekers,...)

tel. 016/22 62 66 (Celestijnenlaan 101, 3030 Heverlee)

— één burgerdienst op 't Kasteeltje te Wijgmaal voor socio-cultureel vormingswerk en andere taken naargelegd interesse en mogelijkheden meer info 016/44 41 00

(VZW Dialoog, Remylaan 9 Wijgmaal)

Gevraagd joggers om 2x per week op sportkot of elders eens flink de benen te reppen. Uur nader te bepalen. Liefst 's avonds. Adres Karel van Lotharingenstraat 24.

Diskobar Casimir & Yolanda. U vraagt, wij draaien. Specialist zwoele arabische muziek — ook alleen verhuur. DAFRA-installatie (profess.) inl. Fd van Arenbergstraat 8.

Gret'hi nodigt uit: voor allen die zin hebben in een onschuldig verzetje... Z.w. Parkstraat 92 Leuven. P.S. voeten vegen !! Open van 12 tot 24 uur.

Oproep aan alle creatieve studenten

Voor het centrale project van cultuurraad, bijgenaamd 'e pericoloso sporgersi', dat eind maart doorgaat in en rond 't Stuc, zoeken wij studenten die kunnen (en willen) «optreden», zij het op het traditionele open podium van Kultuurraad, dat in het project vervat zit, zij het als performance op onze zgn. tweedaagse kunstmarkt. Wil je van de partij zijn, gelieve dan je naam en adres door te geven aan Bruno Uyttenhove of Goedele de Keersmecker, op 't Stuc, 2de verdieping, ten allerlaatste op vrijdag 22 januari.

Fugitive cinema zoekt dringend produktie secretar(is)esse

Fugitive cinema zoekt dringend een produktie secretaris/esse met doorzettingsvermogen als vrijwilliger of stagiair, voorlopig onbezoldigd: met 220.000 BF subsidie na 15 jaar werken in de socio-culturele sector, kunnen we zelfs ons eigen niet betalen. Situatie bangelijk, maar niet hopeloos! Schrijven met C.V. aan Fugitive Cinema produktie, t.a.v. Robbe De Hert, Keizerstraat 52 te 2000 Antwerpen (Tel. 031/34.22.22)

Maar daarnaast zoeken we ook, samen met enkele andere bekende filmregisseurs en cineasten, naar één of twee personen met 'ambitie' in de richting van de filmproduktie en de buitenlandse verkoop die zich willen opwerken als FILMPRODUCER en PROJEKTLEIDER (m/v) voor het oprichten van een nieuwe, commerciële maar progressieve VLAAMSE FILMPRODUKTIE-MAATSCHAPPIJ met internationale pretenties. Ook voorstellen van andere produktieaansluitingen zijn welkom, alsook wat andere medewerkers betreft. Schrijven met C.V. aan EMOTION PICTURES, t.a.v. Fugitive Cinema (voorlopig adres), Keizerstr. 52, 2000 Antwerpen (031/34.22.72).

Vervolg van p. 1.

VERGADERING

Het VRG (rechten) stemde donderdag 14 jan. jl. met 344 tegen 269 stemmen vóór een staking ter ondersteuning van de lopende betaalstaking en tegen de prijsverhogingen. Psychologie, pedagogie, Politika waren al eerder aan een staking begonnen. In Germaanse werd tot staking besloten op een A.V. met een opkomst van boven de 300 studenten.

Op het betaalstakingscomité van woensdag 13 jan. jl. werd besloten de actie naar Alma 1 en 3 uit te breiden. Dat was een geschikte manier om ook de groepen studenten die daar eten van de problematiek bewust te maken, aldus het comité.

Het personeel van zijn kant maakt in een «mededeling» zijn afkeuring bekend over de vorm van de actie. De actie treft de Alma en de RVS, maar laat de hoofdschuldige (de staat) buiten schot. Het personeel steunt de opvatting dat een vermindering van de rijksstoelagen onverantwoord is, en dat het onaanvaardbaar is dat de studiebeurzen niet worden aangepast aan de levensduurte.

BNL

Veto zoekt nog enige vrijwilligers chauffeurs

Wat? Wegbrengen van Veto naar de drukkerij. Hem aldaar afhalen. Zorgen voor de verspreiding in Leuven.

Lastig? Je moet wat ervaring hebben met het besturen van een bestelwagen. Of een serieuze rij-ervaring.

Tijdrovend? De job loopt volgens een veertiendaagse beurtról. Komt op zo'n 4 uren werk per veertien dagen.

Kosten? Bij gebruik van eigen wagen: kilometervergoeding.

Geïnteresseerd? Geef dan je naam op aan Bruno of Ria op het ASR-secretariaat, 't Stuc, 1ste verdieping.

Veto is best 'n toffe krant, of niet?

En dus jij wil er wel aan meewerken. Dat kan. Er is uiteraard van alles te doen, maar Veto heeft meest nood aan *typers* (man/vrouw weetjewel) die elke veertien dagen zo'n uur of twee voor Veto achter de machine willen kruipen. Je krijgt dan meteen een stuk ervaring op de fotozetmachine bij. Wil je 'les' voor typers, dan kan je terecht bij Pol Bijmens (Parkstraat 14) of Wim Verhelst (Brusselsesteenweg 30); je moet met hen wél op voorhand een afspraakje maken. Verder hebben we voor jou nog de uren voorgerekend waarop je het best kan komen; dit zijn:

- dinsdagvoormiddag tussen 9 en 12
- vrijdagvoormiddag tussen 9 en 12

Veto zoekt verder nog *lay-outers*, *fotografen*, en *redakteurs* die zich interesseren voor kringnieuws en onderwijsnieuws.

Ook jouw kring kan immers in het Vetozonnetje komen te staan...

WOENSDAG 3 FEBRUARI 1982

HERBERT HOOVERPLEIN - LEUVEN

LADDERKOEKERS

EEN LUDIEK SPEKTAKEL MET DEELNAME VAN ALLE ORGANIZERENDE KRINGEN.

SUSPENS VERZEKERD TUSSEN 16 EN 19 UUR.

ZOEKERTJE : 20 fr.

Gebruik onderstaand rooster 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden.

